

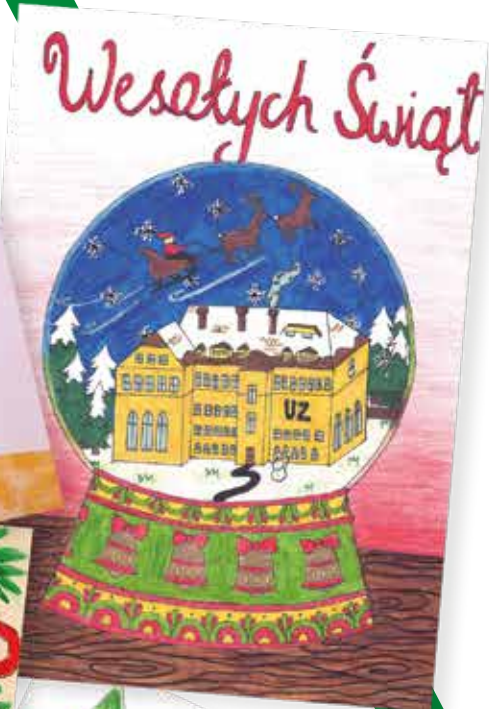
MIESIĘCZNIK SPOŁECZNOŚCI AKADEMICKIEJ

Uniwersytet Zielonogórski

grudzień 2020-styczeń 2021

ISSN 1644-7867

Nr 9-1 (275-276)

Finale Konkursu
na Kartkę Bożonarodzeniową

Konkurs na Kartkę Bożonarodzeniową 2020

W numerze:

- AGNIESZKA CZYŻ / Z obrad Senatu **_4**
- AGNIESZKA CZYŻ / Zarządzenia JM Rektora **_7**
- EWA SAPEŃKO / Zmiany w Radzie Uczelni **_8**
- NOWA HABILITACJA
- JOACHIM SYGA / dr hab. Justyna Jarczyk **_9**
- Prof. dr hab. Wiesław Leoński członkiem
Komitetu Fizyki PAN **_10**
- BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA
- EWA ADASZYŃSKA / Programy publikowa-
nia otwartego Wirtualnej Biblioteki Nauki **_11**
- JOLANTA PATAN, BARBARA JUSZCZAK /
Nowa edycja tablic skróconych UKD **_14**
- DARIUSZ DOLAŃSKI / O jakości kształcenia.
System boloński **_15**
- LUBUSKIE WAWRZYNY 2020 – zaproszenie
do konkursów **_16**
- PIOTR NIEDZIELSKI / Fundusze Unii Europej-
skiej jako narzędzie upowszechniania doko-
nań badawczych ośrodków akademickich
i polskich naukowców – studium przypadku
projektu Herbarium Pomeranicum **_17**
- MAŁGORZATA RATAJCZAK-GULBA / Pande-
mia nam nie przeszkodziła! **_20**
- WIADOMOŚCI WYDZIAŁOWE
- Wydział Artystyczny **_21**
- Wydział Budownictwa, Architektury
i Inżynierii Środowiska **_37**
- Wydział Ekonomii i Zarządzania **_38**
- Wydział Informatyki, Elektrotechniki
i Automatyki **_47**
- Wydział Prawa i Administracji **_49**
- EWA POPIŁKA / Nowości Wydawnicze **_50**

OD REDAKCJI

„(...) Oby się wszystkie trudne sprawy
Porozkręcały jak supetki,
Własne ambicje i urazy
Zaczęły śmieszyć jak kukietki.
Oby w nas paskudne jędze
Pozamieniały się w owieczki,
A w oczach mądre tzy stanęły
Jak na choince barwnej świeczki (...).”

KS. JAN TWARDOWSKI

REDAKTOR NACZELNA
Ewa Sapeńko

WSPÓLPRACA
Anetta Barska, Tomasz Belica, Agnieszka Czyż, Marek Dankowski,
Michał Dołigalski, Renata Grochowalska, Dorota Hebisz,
Iga Kruk, Pola Kuleczka, Paulina Komorowska-Birger,
Małgorzata Kozłowska, Katarzyna Kwiecień-Długosz,
Marek Lemański, Joanna Markiewicz-Stanny, Magdalena Steciąg,
Joachim Syga, Janina Wallis

PROJEKT GRAFICZNY

Lucyna Andrzejewska

LAMANIE KOMPUTEROWE

Lucyna Andrzejewska, Mamert Janion

WYDANIE INTERNETOWE

<http://www.uz.zgora.pl/miesiecznikUZ.html>

opr. Krzysztof Jarosiński

ZDJĘCIA

Kazimierz Adamczewski

Wyrażone opinie są osobistymi przekonaniami autorów i nie zawsze są zgodne
ze stanowiskiem kolegium, zespołu redakcyjnego i kierownictwa uczelni.
Zachęcamy do wypowiedzi polemicznych.
Redakcja zastrzega sobie prawo nadawania tekstom własnych tytułów,
ich skracania i adiustacji; materiałów nie zamówionych nie zwracamy.
Za zamieszczane informacje odpowiedzialność ponoszą ich autorzy.

UNIWERSYTET
ZIELONOGÓRSKI

REDAKCJA

ul. Licealna 9

65-417 Zielona Góra

tel. 68 328 2593, ~2592

miesiecznikUZ@uz.zgora.pl

Z OBRAD SENATU

Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego na posiedzeniu w dniu 30 października 2020 r. podjął następujące uchwały:

_Nr 26 w sprawie opinii dotyczącej zmian w strukturze organizacyjnej Instytutu Nauk o Polityce i Administracji.
Senat podjął uchwałę nr 26 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 27 w sprawie opinii dotyczącej zmian w strukturze organizacyjnej Instytutu Architektury i Urbanistyki.
Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 27 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 28 w sprawie opinii dotyczącej zmian w strukturze organizacyjnej Instytutu Psychologii.
Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 28 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 29 w sprawie opinii dotyczącej zmian w strukturze organizacyjnej Instytutu Pedagogiki.
Senat podjął uchwałę nr 29 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 30 w sprawie opinii dotyczącej zmian w strukturze organizacyjnej Instytutu Sztuk Wizualnych.
Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 30 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 31 w sprawie opinii dotyczącej zmian w strukturze organizacyjnej Instytutu Inżynierii Mechanicznej.
Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 31 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 32 w sprawie opinii dotyczącej struktury organizacyjnej Collegium Medicum.
Senat podjął uchwałę nr 32 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 33 w sprawie powołania Rady Wydawniczej Uniwersytetu Zielonogórskiego.
Senat podjął uchwałę nr 33 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 34 w sprawie uchwalenia Regulaminu studiów podyplomowych w Uniwersytecie Zielonogórskim.
Senat podjął uchwałę nr 34 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 35 w sprawie wyrażenia opinii dotyczącej powołania Rady Dyscypliny Psychologia.
Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 35 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 36 w sprawie nadania Pani mgr Katarzynie Meller-Rebelskiej stopnia doktora w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie naukowej literaturoznawstwo.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 36 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 37 w sprawie nadania Pani mgr Justynie Rogińskiej stopnia doktora w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie naukowej historia.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 37 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 38 w sprawie nadania Pani mgr Magdalenie Wieczorek stopnia doktora w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie naukowej nauki biologiczne.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 38 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 39 w sprawie nadania Panu mgr. Bartłomiejowi Hesowi stopnia doktora w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie naukowej biologia.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 39 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 40 w sprawie wyróżnienia rozprawy doktorskiej Pana mgr. Bartłomieja Hesa pt. *Kinetyka i dynamika rozwoju biologicznego uczniów w wieku 7-9 lat w świetle zróżnicowanej aktywności ruchowej (na przykładzie badań longitudinalnych w wybranych szkołach Polski Zachodniej)*.

Senat podjął uchwałę nr 40 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 41 w sprawie nadania Panu mgr. inż. Korneliuszowi Warszawskiemu stopnia doktora w dziedzinie nauk technicznych w dyscyplinie informatyka techniczna i telekomunikacja.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 41 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 42 w sprawie nadania Pani dr Justynie Jarczyk stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie naukowej matematyka.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 42 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 43 w sprawie nadania Panu dr. Dariuszowi Miszewskiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie naukowej historia.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 43 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 44 w sprawie wyznaczenia recenzentów w przewodzie doktorskim Pani mgr Moniki Kaczmarczyk wszczętym przed 1 października 2018 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 44 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 45 w sprawie wyznaczenia recenzentów w przewodzie doktorskim Pani mgr Lucyny Majewskiej wszczętym przed 1 października 2018 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 45 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 46 w sprawie wyznaczenia recenzentów w przewodzie doktorskim Pana mgr. Macieja Szczecińskiego wszczętym przed 1 października 2018 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 46 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 47 w sprawie wyznaczenia recenzentów w przewodzie doktorskim Pani mgr inż. Małgorzaty Skrzyszewskiej wszczętym przed 1 października 2018 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 47 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 48 w sprawie powołania komisji egzaminacyjnych do przeprowadzenia egzaminów doktorskich w przewodzie doktorskim Pani mgr inż. Małgorzaty Skrzyszewskiej wszczętym przed 1 października 2018 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 48 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 49 w sprawie wyznaczenia recenzentów w przewodzie doktorskim Pana mgr. inż. Szymona Wermińskiego wszczętym przed 1 października 2018 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 49 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 50 w sprawie powołania komisji egzaminacyjnych do przeprowadzenia egzaminów doktorskich w przewodzie doktorskim Pana mgr. inż. Szymona Wermińskiego wszczętym przed 1 października 2018 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 50 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 51 w sprawie zmiany recenzenta w przewodzie doktorskim Pani mgr Anny Naplochy wszczętym w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 51 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 52 w sprawie wyznaczenia promotora rozprawy doktorskiej Pana mgr. inż. Bogdana Lipca.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 52 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 53 w sprawie wyznaczenia promotora rozprawy doktorskiej Pana mgr. Macieja Mateckiego.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 53 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 54 w sprawie zmiany tematu rozprawy doktorskiej Pani mgr Katarzyny Bilińskiej w przewodzie doktorskim wszczętym w dziedzinie nauk biologicznych w dyscyplinie naukowej biologia w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 54 z dnia 30 października 2020 r.

_Nr 55 w sprawie zmiany promotora rozprawy doktorskiej Pana mgr. inż. Georga Bulanova w przewodzie doktorskim wszczętym w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r. w dziedzinie nauk inżyneryjno-technicznych w dyscyplinie naukowej inżynieria lądowa i transport.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 55 z dnia 30 października 2020 r.

Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego na posiedzeniu w dniu 25 listopada 2020 r. podjął następujące uchwały:

_Nr 56 w sprawie przyjęcia sprawozdania z działalności Uniwersytetu Zielonogórskiego w roku akademickim 2019/2020.

Senat podjął uchwałę nr 56 z dnia 25 listopada 2020 r.

_Nr 57 w sprawie oceny działalności Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego w roku akademickim 2019/2020.

Senat podjął uchwałę nr 57 z dnia 25 listopada 2020 r.

_Nr 58 w sprawie określenia sposobu powołania Rady Uczelni na okres od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2024 r.

Senat podjął uchwałę nr 58 z dnia 25 listopada 2020 r.

_Nr 59 w sprawie opinii dotyczącej struktury organizacyjnej Collegium Medicum.

Senat podjął uchwałę nr 59 z dnia 25 listopada 2020 r.

_Nr 60 w sprawie nadania Pani mgr Mai Błaszczuk stopnia doktora w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie naukowej pedagogika.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 60 z dnia 25 listopada 2020 r.

_Nr 61 w sprawie nadania Panu mgr. Mateuszowi Nowotarskiemu stopnia doktora w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie naukowej nauki fizyczne.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 61 z dnia 25 listopada 2020 r.

_Nr 62 w sprawie wyróżnienia rozprawy doktorskiej Pana mgr. Mateusza Nowotarskiego pt. *Korelacje kwantowe w dwudzielnych układach kuditowych*.

Senat podjął uchwałę nr 62 z dnia 25 listopada 2020 r.

_Nr 63 w sprawie wyznaczenia recenzentów w przewodzie doktorskim Pani mgr Renaty Merdy wszczętym przed 1 października 2018 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 63 z dnia 25 listopada 2020 r.

_Nr 64 w sprawie wyznaczenia recenzentów w przewodzie doktorskim Pana mgr. Grzegorza Wanatki wszczętym przed 1.10.2018 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 64 z dnia 25 listopada 2020 r.

Nr 65 w sprawie wyznaczenia recenzentów w przewodzie doktorskim Pana mgr. inż. Kamila Leksyckiego wszczętym przed 1 października 2018 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 65 z dnia 25 listopada 2020 r.

Nr 66 w sprawie powołania stałej komisji doktorskiej w przewodach doktorskich w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie naukowej astronomia wszczętym przed 1 października 2018 r. oraz w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 66 z dnia 25 listopada 2020 r.

Nr 67 w sprawie powołania stałej komisji doktorskiej w postępowaniach w sprawie nadania stopnia doktora w dziedzinie nauk inżynieryjno-technicznych w dyscyplinie naukowej inżynieria środowiska, górnictwo i energetyka wszczynanych od 1 października 2019 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 67 z dnia 25 listopada 2020 r.

Nr 68 zmieniająca uchwałę nr 586 Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 18 grudnia 2019 r. w sprawie powołania stałej komisji doktorskiej w postępowaniach w sprawie nadania stopnia doktora w dziedzinie nauk inżynieryjno-technicznych w dyscyplinie naukowej inżynieria lądowa i transport wszczynanych od 1 października 2019 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 68 z dnia 25 listopada 2020 r.

Nr 69 zmieniająca uchwałę nr 596 Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie powołania komisji doktorskiej w przewodach doktorskich w dziedzinie nauk inżynieryjno-technicznych w dyscypli-

nie naukowej inżynieria lądowa i transport wszczętym przed 1 października 2018 r. oraz w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 69 z dnia 25 listopada 2020 r.

Nr 70 w sprawie powołania komisji doktorskiej do przeprowadzenia czynności w przewodzie doktorskim Pana mgr. inż. Jacka Połomki wszczętym w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 70 z dnia 25 listopada 2020 r.

Nr 71 w sprawie powołania komisji egzaminacyjnych do przeprowadzenia egzaminów doktorskich w przewodzie doktorskim Pani mgr. Lucyny Majewskiej wszczętym przed 1 października 2018 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 71 z dnia 25 listopada 2020 r.

Nr 72 w sprawie powołania komisji egzaminacyjnych do przeprowadzenia egzaminów doktorskich w przewodzie doktorskim Pana mgr. inż. Kamila Leksyckiego wszczętym przed 1 października 2018 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 72 z dnia 25 listopada 2020 r.

Nr 73 w sprawie zmiany tematu rozprawy doktorskiej Pana mgr. inż. Jacka Połomki w przewodzie doktorskim wszczętym w dziedzinie nauk technicznych w dyscyplinie naukowej inżynieria środowiska w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 73 z dnia 25 listopada 2020 r.

ZDALNE POSIEDZENIE SENATU UZ, 16 GRUDNIA 2020 R.

ZARZĄDZENIA JM REKTORA

JM Rektor wydał następujące zarządzenia:

Nr 201 z dnia 15 października 2020 r. w sprawie powołania Dziekańskich Komisji Stypendiów Doktoranckich na wydziałach Uniwersytetu Zielonogórskiego na rok akademicki 2020/2021.

Nr 202 z dnia 16 października 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Sterowania i Systemów Informatycznych.

Nr 203 z dnia 21 października 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 171 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 1 października 2020 r. w sprawie powołania Rady Dyscypliny Pedagogiki na okres od 1 października 2020 r. do 30 września 2024 r.

Nr 204 z dnia 27 października 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 152 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 1 października 2020 r. w sprawie powołania Wydziałowej Rady ds. Kształcenia w Filii Uniwersytetu Zielonogórskiego w Sulechowie.

Nr 205 z dnia 27 października 2020 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu konkursu o nagrodę Dziekana Wydziału Matematyki, Informatyki i Ekonometrii Uniwersytetu Zielonogórskiego za najlepszą pracę dyplomową w roku akademickim 2019/2020.

Nr 206 z dnia 30 października 2020 r. w sprawie powołania Rady Dyscypliny Psychologia na okres do 30 września 2024 r.

Nr 207 z dnia 2 listopada 2020 r. w sprawie wprowadzenia regulaminu organizacyjnego Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Nr 208 z dnia 2 listopada 2020 r. w sprawie kalendarza dodatkowego uzupełniającego postępowania rekrutacyjnego na kierunek lekarski na semestr zimowy w roku akademickim 2020/2021.

Nr 209 z dnia 2 listopada 2020 r. w sprawie powołania Zespołu do spraw rozwoju Collegium Medicum.

Nr 212 z dnia 12 listopada 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 132 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 30 września 2020 r. w sprawie powołania Zespołu ds. opracowania strategii Uniwersytetu Zielonogórskiego na lata 2021-2030.

Nr 213 z dnia 13 listopada 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 95 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 14 października 2020 r. w sprawie powołania wydziałowych rad programowych na Wydziale Nauk Społecznych.

Nr 214 z dnia 13 listopada 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 126 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 25 listopada 2019 r. w sprawie powołania Rady Naukowej Szkoły Doktorskiej Nauk Ścisłych i Technicznych.

Nr 215 z dnia 13 listopada 2020 r. w sprawie zasad przeprowadzania egzaminów i zaliczeń oraz egzaminów dyplomowych na studiach wyższych, a także egzaminów i zaliczeń na studiach doktoranckich i w szkołach doktorskich w Uniwersytecie Zielonogórskim w semestrze zimowym roku akademickiego 2020/2021 w związku z ogłoszeniem stanu epidemii z powodu COVID-19.

Nr 216 z dnia 13 listopada 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 140A Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 1 października 2020 r. w sprawie wysokości opłat za kształcenie na studiach podyplomowych w roku akademickim 2020/2021.

Nr 217 z dnia 13 listopada 2020 r. w sprawie powołania Uczelnianego Koordynatora Programu Erasmus Plus.

Nr 218 z dnia 18 listopada 2020 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu przyznawania nagród Rektora dla nauczycieli akademickich.

Nr 219 z dnia 18 listopada 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 13 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 29 marca 2019 r. w sprawie wprowadzenia regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w Uniwersytecie Zielonogórskim.

Nr 220 z dnia 18 listopada 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 190 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 14 października 2020 r. w sprawie powołania wydziałowych rad programowych na Wydziale Humanistycznym.

Nr 221 z dnia 20 listopada 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 218 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 18 listopada 2020 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu przyznawania nagród Rektora dla nauczycieli akademickich.

Nr 222 z dnia 20 listopada 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Automatyki, Elektroniki i Elektrotechniki.

Nr 223 z dnia 23 listopada 2020 r. w sprawie ogłoszenia konkursu „Klakson - Impuls do innowacji” na najlepsze projekty o potencjale komercyjnym realizowane przez koła naukowe działające w Uniwersytecie Zielonogórskim.

Nr 224 z dnia 23 listopada 2020 r. w sprawie wzoru umowy o warunkach kształcenia i odpłatności za kształcenie na studiach podyplomowych.

Nr 225 z dnia 23 listopada 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Doradczego ds. Cyfryzacji Procesów Związanych z Ewaluacją Jakości Działalności Naukowej.

Agnieszka Czyż,
Biuro Prawne

ZMIANY W RADZIE UCZELNI

Z końcem roku 2020 upłynęła kadencja pierwszej Rady Uniwersytetu Zielonogórskiego, która zgodnie z ustawą Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce została powołana tylko na rok. Podczas posiedzenia Senatu, które odbyło się w formie on-line 16 grudnia br. wybrano nowy skład Rady Uczelni na kadencję 2021/2024. RU będzie liczyła 7 osób.

Reprezentanci Uniwersytetu Zielonogórskiego:

_Prof. dr hab. **Małgorzata Mikołajczak** - Zakład Literaturoznawstwa w Instytucie Filologii Polskiej (fot. 1),
_Dr hab. **Sebastian Saniuk**, prof. UZ - Katedra Inżynierii Zarządzania i Systemów Logistycznych w Instytucie Nauk o Zarządzaniu i Jakości (fot. 2),
_Prof. dr hab. **Leszek Jerzak** - Katedra Ochrony Przyrody w Instytucie Nauk Biologicznych (fot. 3).

Spzoa środowiska akademickiego Rektor wskazał, a Senat zaakceptował:

_**Małgorzata Ragiel** - dyrektor Centrum Kształcenia Zawodowego i Ustawicznego nr 1 „Budowlanka” w Zielonej Górze (reprezentuje szeroko rozumiane środowisko edukacyjne) (fot. 4),
_**Jerzy Ostrouch** (dotychczas przewodniczący RU) - prezes Wielospecjalistycznego Szpitala Wojewódzkiego w Gorzowie Wielkopolskim (reprezentuje instytucje związane z jednostkami budżetowymi) (fot. 5),
_**Janusz Jasiński** - przedsiębiorca, przewodniczący Organizacji Pracodawców Ziemi Lubuskiej, przewodniczący Stowarzyszenia Aglomeracja Zielonogórska, wiceprezydent Konfederacji Lewiatan, główny akcjonariusz zielonogórskiego ekstraklasowego koszykarskiego klubu sportowego Stelmet BC, (przedstawiciel otoczenia biznesowego) (fot. 6).

Zgodnie z Ustawą w skład Rady Uczelni obligatoryjnie wchodzi przewodniczący Parlamentu Studenckiego - **Iga Górniak** (fot. 7).

NOWA HABILITACJA

W INSTYTUCIE MATEMATYKI

DR HAB. JUSTYNA JARCZYK

Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego na posiedzeniu 30 października 2020 r. podjął jednogłośnie uchwałę o nadaniu dr Justynie Jarczyk stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie matematyka.

Justyna Jarczyk urodziła się 27 września 1975 r. w Radomiu. Studia magisterskie ukończyła w 1999 r. w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Zielonej Górze obroną pracy *Charakterystyka norm przestrzeni L^p* . W 2007 r. na Wydziale Matematyki Informatyki i Ekonometrii Uniwersytetu Zielonogórskiego uzyskała dyplom doktora na podstawie rozprawy doktorskiej *Niezmienniczość średnich quasi-arytmetycznych ważonych*. Promotorem obu prac był prof. dr hab.

Janusz Matkowski. Dr Justyna Jarczyk habilitację uzyskała na podstawie cyklu publikacji *średnie: pewne równania funkcyjne z nimi związane, iterowanie ich par i operacja łączenia*.

W badaniach naukowych Pani Justyna Jarczyk zajmuje się tematyką związaną z równaniami funkcyjnymi teorii średnich, a także problemami niezmienniczości średnich oraz równaniami funkcyjnymi ze złożeniami funkcji nie-

FOT. Z ARCHIWUM PRYWATNEGO J. JARCZYK

wiadomej. Ponadto interesuje ją teoria iteracji, m.in. pierwiastki iteracyjne średnich, a także zależności między własnościami średnich i ich generatorami, np. zagadnienia wypukłości.

Jest autorką lub współautorką 25 publikacji naukowych, w większości publikowanych w czasopiśmie z listy JCR.

Została wyróżniona *ISFE Medal for outstanding contribution to the 48th International Symposium on Functional Equations*. Jej prace uzyskały dwukrotnie III nagrodę w Konkursie im. Marka Kuczmy na najlepszą polską pracę z równań funkcyjnych. Była kilkakrotnie nagradzana nagrodami JM Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Jest aktywną uczestniczką ponad 30 międzynarodowych konferencji, m.in. cyklicznych: *International Symposium on Functional Equations*; *European Conference on Itera-*

tion Theory; *International Conference on Functional Equations and Inequalities*; *Numbers, Functions, Equations*; *Generalized Convexity and Monotonicity*; *Progress on Difference Equations*.

Kilkukrotnie przebywała na stażach w Instytucie Matematyki w Debreczynie na Węgrzech, a także na Uniwersytetach w Chinach m.in. w Chengdu, Chongqing, Jiaying, Neijiang i Zhanjiang.

Jest członkiem towarzystw naukowych: *Polskiego Towarzystwa Matematycznego*, *Working Group on Generalized Convexity*, *International Society of Difference Equations*.

Joachim Syga

PROGRAMY PUBLIKOWANIA OTWARTEGO WIRTUALNEJ BIBLIOTEKI NAUKI

Ewa Adaszyńska

Biblioteka Uniwersytetu Zielonogórskiego

Programy publikowania otwartego zakładają dofinansowanie lub bezpłatne publikowanie artykułów w wybranych czasopiśmie prestiżowych wydawnictw naukowych, na zasadach open access. Artykuły te podlegają tym samym kryteriom oceny jak teksty naukowe, a więc muszą być recenzowane i akceptowane tak jak tradycyjne modele publikacji. Programy publikowania otwartego są formą wsparcia dla środowiska naukowego, a do najczęściej wykorzystywanych należą te działające w ramach Wirtualnej Biblioteki Nauki.

Jest jedenaście [programów publikowania otwartego w ramach licencji Wirtualnej Biblioteki Nauki](#) - to programy Springer (2019-2021), Elsevier (2019-2021), Science Advances (2019-2021), ACS (2020-2022), CUP (2020), UOP (2020), a także programy Emerald (2020), IEEE (2020), IOP (2020), LWV (2020) oraz Scoap3 (2020-2022). Programy

te przeznaczone są dla autorów korespondencyjnych afiliowanych w instytucjach uczestniczących w konsorcjach; dla UZ są to programy licencji Springer, Elsevier, Science Advances, ACS, CUP oraz UOP.

Programy publikowania otwartego działają dzięki finansowemu wsparciu MNiSW. Koszt wydania lub dofinansowania artykułów w wybranych czasopiśmie poszczególnych wydawców przewidziany jest z krajowej opłaty licencyjnej, a oferta skierowana jest do naukowców z instytucji, które są w konsorcjum. W zależności od projektu jest to finansowanie całościowe lub finansowanie z określoną zniżką dla wybranych artykułów publikowanych na koszt instytucji lub autora. Każdy z programów ma wydzieloną listę czasopiśmie (hybrydowych i gold open access) objętych finansowaniem.

„Złota droga otwartego dostępu” (ang. *gold open access*) oznacza otwarty dostęp do publikacji zaraz po jej opublikowaniu na stronie wydawnictwa lub na innej platformie będącej własnością wydawcy. Jeśli publiczne udostępnienie występuje z pewnym opóźnieniem po opublikowaniu, to mówimy wtedy o „opóźnionym otwartym dostępie” (ang. *delayed OA*).

Fot. Mamert Janion

PROF. DR HAB. WIESŁAW LEOŃSKI CZŁONKIEM KOMITETU FIZYKI PAN

1 grudnia 2020 r. prof. dr hab. Wiesław Leoński został wybrany do Komitetu Fizyki PAN.

Komitet Fizyki podejmuje działania służące rozwojowi fizyki i wykorzystaniu jej osiągnięć. Do jego zadań należy w szczególności dbanie o wkład nauki polskiej w rozwój

nauki światowej, rozważanie problemów i ocena stanu rozwoju oraz potrzeb fizyki i dyscyplin pokrewnych, wypowiedzianie się w sprawach kształcenia kadr naukowych oraz w sprawach nauczania fizyki. Serdecznie gratulujemy nominacji.

PROF. DR HAB. WIESŁAW LEOŃSKI (NA PIERWSZYM PLANIE) PODCZAS WYKŁADU OTWARTEGO. FOT. ARCHIWUM WYDZIAŁU FIZYKI I ASTRONOMII UZ.

„Złoty dostęp” to otwarty model publikowania i dystrybucji treści, oparty na jednolitej i w pełni otwartej polityce wydawniczej. Artykuły udostępniane są bezpłatnie na otwartych licencjach lub zgodnie z przepisami prawa autorskiego. Czasopisma nie pobierają opłat od czytelników, a źródłem ich finansowania są dotacje ze środków publicznych, (programów publikowania otwartego, grantów, dotacji) lub opłaty za publikację wniesione przez autorów, tzw. APC.

Article Processing Charge (APC) to opłata za publikację artykułu w otwartym dostępie wniesiona przez autora na pokrycie kosztów redakcyjnych. W opłacie tej mieszczą się też koszty przygotowania i udostępniania artykułu w Internecie, m.in. techniczne i redakcyjne opracowanie tekstu czy utrzymanie serwera. APC opłacana jest zwykle z programów, grantów lub środków instytucji wspierających autora, jej wysokość jest zróżnicowana i zależna od wydawnictwa, może wynosić od 1 do 5 tys. \$ lub €.

Część wydawców stosuje model hybrydowy otwierając tylko te artykuły, które zostały opłacone przez autorów, fundatorów lub organizacje wspierające, robi to m.in. Springer, Nature, Elsevier. Jest to rodzaj podwójnego finansowania, ponieważ opłacane są otwarte artykuły w czasopismach subskrypcyjnych, a więc o płatnym dostępie.

Wiele czasopism nie pobiera od autorów żadnych opłat zdobywając środki na finansowanie pisma z dotacji publicznych, jak większość wydawnictw akademickich i instytucji badawczych, np. z programu „Wsparcie dla czasopism naukowych” (ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym, art. 401.1.2.3.), z grantów projektów naukowych lub też programów publikowania otwartego Wirtualnej Biblioteki Nauki, takich jak m.in. Elsevier i Springer, a od połowy 2020 r. także Science Advances, ACS, CUP i UOP.

Programy publikowania otwartego w ramach licencji Wirtualnej Biblioteki Nauki

[Program publikowania otwartego Elsevier 2019-2021](#)

Program wsparcia MNiSW dla autorów publikujących w wolnym dostępie w wybranych czasopismach wydawnictwa Elsevier. Koszt wydania artykułów ponoszony jest z krajowej opłaty licencyjnej, a autor korespondencyjny musi być afiliowany w instytucji zgłoszonej do licencji; taką umowę podpisał też Uniwersytet Zielonogórski.

Program publikowania otwartego Elsevier działa w ramiach A i B obejmując [1779 czasopism hybrydowych oraz gold open access](#) objętych dofinansowaniem.

Program A obejmuje publikację określonej liczby artykułów finansowanych w całości z krajowej opłaty licencyjnej (puli 500 artykułów w 2019 r., 1000 w 2020 r. i 1500 w 2021 r.). Ponieważ wyczerpana jest pula artykułów z 2019 i 2020 r. program wznowiony zostanie w 2021 r. Pokryje koszty publikacji 1500 artykułów zgłaszanych do programu w 2021 r. po recenzjach i przyjęciu przez redakcję wybranego czasopisma.

Program B pozwala na publikację nieograniczonej liczby artykułów na koszt autora lub instytucji, w której afiliowa-

ny jest autor korespondencyjny, z wykorzystaniem zniżki w stosunku do [cennika standardowego](#). Zniżka przysługująca w programie B zależy od roku, w którym artykuł został wysłany do publikacji i wynosi: 30 proc. dla artykułów wysłanych w 2019 r., 20 proc. dla artykułów wysłanych w 2020 r. i 10 proc. dla artykułów wysłanych w 2021 r. Do programu mogą być zgłaszane artykuły po recenzjach i po przyjęciu do publikacji. Program B został uruchomiony w czerwcu 2020 r. po wyczerpaniu programu A na ten rok i będzie kontynuowany w 2021 dla artykułów wysłanych do publikacji w 2019 lub 2020 r. Artykuły wysłane do publikacji w 2021 r. mogą być zgłaszane do programu A, a po jego wyczerpaniu do programu B.

Program B obejmuje tylko te instytucje, które założyły konto administracyjne w systemie Elsevier Open Access Platform (EOAP), będzie to również warunkiem udziału instytucji w programie A w 2021 r. Lokalnego administratora ma UZ.

Autor korespondencyjny, którego artykuł został zaakceptowany do publikacji po wcześniejszym zrecenzowaniu, otrzymuje od Elsevier link do formularza *Rights and Access*. Formularz służy do wyboru publikacji w modelu subskrypcyjnym (hybrydowym) lub otwartym (gold open access) oraz umożliwia skorzystanie z programu.

[Program publikowania otwartego Springer](#)

Program wsparcia MNiSW dla autorów publikujących w wolnym dostępie w wybranych czasopismach wydawnictwa Springer, przeznaczony jest dla naukowców z polskich instytucji akademickich zgłoszonych do licencji krajowej Springer, do której należy UZ.

W latach 2010-2018 program działał pod nazwą Springer Open Choice i był finansowany jako dodatek do krajowej licencji akademickiej Springer. Od 2019 r. działa jako licencja krajowa w tzw. wersji Compact. W tym wariantie większa część opłaty licencyjnej przeznaczona jest na otwarte publikowanie określonej liczby artykułów rocznie, mniejsza na krajowy dostęp do artykułów subskrypcyjnych. Zgodnie z [Planem S](#) jest to dążenie do całkowitej transformacji czasopism hybrydowych do modelu otwartego.

Program ten obejmuje [1983 czasopisma hybrydowe Springer](#).

Ubiegający się o sfinansowanie publikacji autor korespondencyjny, po otrzymaniu z wydawnictwa informacji o przyjęciu artykułu do publikacji, wypełnia przesłany formularz internetowy MyPublication, pobrany tylko z numerów IP instytucji korzystającej z licencji.

Program obsługuje ICM, ale od 2021 r. weryfikacja będzie prowadzona przez lokalnych administratorów programu za pomocą kont w systemie Article Approval Service (AAS).

[Program publikowania otwartego Science Advances 2019-2021](#)

Program wsparcia MNiSW dla publikowania otwartego w czasopiśmie *Science Advances* w ramach krajowej opłaty licencyjnej za dostęp do czasopisma Science. Finansowanie przysługuje autorom korespondencyjnym afiliowanym w polskich instytucjach objętych licencją (korzysta-

z niej Uniwersytet Zielonogórski). Program przewiduje publikację maksymalnie 10 artykułów z Polski w każdym roku. Afiliację autorów artykułów przyjętych do opublikowania identyfikuje wydawnictwo.

[Program publikowania otwartego ACS](#)

Program wsparcia MNiSW dla autorów publikujących w wolnym dostępie w czasopismach American Chemical Society z kolekcji ACS Web Editions. Koszt wydania artykułów ponoszony jest z krajowej opłaty licencyjnej, a autor korespondencyjny musi być afiliowany w instytucji zgłoszonej do licencji; Uniwersytet Zielonogórski jest w tej grupie. Program działa od lipca 2020 r. i pozwala na darmową publikację wybranych 300 artykułów w każdym roku trwania projektu w latach 2020-2022. Artykuły będą włączane do programu w kolejności przyjęcia do publikacji. Obsługą programu zajmuje się ICM (wbn@icm.edu.pl).

Autorzy korzystający z programu mogą uzyskać pomoc na każdym etapie publikacji w czasopismach ACS pod adresem support@services.acs.org.

[Program publikowania otwartego CUP 2020](#)

Program wsparcia MNiSW dla naukowców publikujących w wolnym dostępie w wybranych czasopismach wydawnictwa CUP (Cambridge University Press) afiliowanych w instytucjach uczestniczących w konsorcjum, do którego należy też Uniwersytet Zielonogórski. Program obejmuje 361 otwartych lub hybrydowych czasopism wydawnictwa Cambridge, ale autorzy z danej instytucji uprawnieni są do bezpłatnego publikowania w czasopismach z kolekcji, którą subskrybuje instytucja; dla UZ jest to kolekcja HSS (zob. [spis czasopism w kolekcjach z informacją o dostępności w programie](#)). Program pozwala na wybór nieograniczonej liczby artykułów przyjętych do publikacji w 2020 r., bez opłat dla autorów (artykuły opublikowane w modelu subskrypcyjnym od 2020 r. mogą być na życzenie autora przekształcone do modelu otwartego, tzw. „retroaktywacja”; w tym celu należy skontaktować się z koordynatorem programu).

Autor, który chce opublikować artykuł, powinien podać swój Orcid, wybrać jeden z formularzy „Open Access Articles”, w zależności od tego, do kogo należą prawa autorskie - autora czy pracodawcy oraz wybrać wersję licencji Creative Commons (zob. [„Step-by-step guide to publishing Open Access in Cambridge Journals”](#)). Koordynatorem programu jest firma ABE-IPS, osobą kontaktową ds. publikowania: Piotr Antczak piotr.antczak@abe.pl.

[Program publikowania otwartego OUP 2020](#)

Program jest przeznaczony dla autorów korespondencyjnych afiliowanych w instytucjach uczestniczących w konsorcjum OUP (Cambridge University Press), które zgłosiły się do programu publikowania; dotyczy to również Uniwersytetu Zielonogórskiego. Program działa od września 2020 r. i obejmuje [327 czasopism hybrydowych OUP](#). Program pozwala na publikację 204 artykułów bez opłat dla autorów, przyjętych do publikacji w 2020 r. według kolejności zgłoszeń. Autor artykułu, który zostanie zaakceptowany do

publikacji wypełnia formularz on-line według wskazówek na [stronie wydawcy](#). Koordynatorem programem publikowania jest przedstawiciel wydawcy, firma ABE-IPS, osobą kontaktową ds. publikowania jest Paweł Gielmuda pawel.gielmuda@abe.pl <https://wbn.icm.edu.pl/publikowanie-otwarte/#scoop3>

[Sponsoring Consortium for Open Access Publishing in Particle Physics \(SCOAP3\)](#)

Program finansowego wsparcia dla autorów publikujących w wolnym dostępie artykuły z zakresu fizyki cząstek w wybranych wydawnictwach naukowych (APS /American Physical Society/ - 3 czasopisma, Springer - 2 czasopisma, Elsevier - 2 czasopisma oraz po 1 czasopiśmie IOP, OUP oraz Uniwersytetu Jagiellońskiego - finansowane ze środków SCOAP3). Mogą w nich publikować naukowcy z krajów uczestniczących w konsorcjum i nie ponoszą za to żadnych opłat. W przygotowaniu SCOAP3 uczestniczyły polskie grupy badawcze tworzące krajowe konsorcjum „Polska Fizyka Cząstek”, którego koordynatorem jest IFJ PAN.

W ramach licencji Wirtualnej Biblioteki Nauki działają także programy publikowania otwartego Emerald (2020), IEEE (2020-2022), IOP (2020), LWJ (2020), ale w tych konsorcjach nie uczestniczy Uniwersytet Zielonogórski.

Literatura:

„Otwarta nauka: prawo autorskie i wolne licencje” aut. E. Majdecka, K. Strychacz, Warszawa, 2018.

„Wolne licencje w nauce. Instrukcja”, oprac. zb. w ramach bookspruntu Biblioteki Otwartej Nauki, 2013.

P. Suber, „Otwarty dostęp”, Warszawa, 2014.

Źródła:

[Programy publikowania otwartego w ramach licencji Wirtualnej Biblioteki Nauki](#) https://wbn.icm.edu.pl/publikowanie-otwarte/#elsevier_oa

[Program publikowania otwartego Elsevier](#) https://wbn.icm.edu.pl/publikowanie-otwarte/#elsevier_oa

[Program publikowania otwartego Springer](#) https://wbn.icm.edu.pl/publikowanie-otwarte/#springer_oa

Program publikowania [Science Advances](#) https://wbn.icm.edu.pl/publikowanie-otwarte/#science_oa

[Program publikowania otwartego ACS](#) https://wbn.icm.edu.pl/publikowanie-otwarte/#acs_oa

[Program publikowania otwartego CUP](#) https://wbn.icm.edu.pl/publikowanie-otwarte/#cup_oa

[Program publikowania otwartego OUP](#) https://wbn.icm.edu.pl/publikowanie-otwarte/#oup_oa

[Sponsoring Consortium for Open Access Publishing in Particle Physics \(SCOAP3\)](#) <https://wbn.icm.edu.pl/publikowanie-otwarte/#scoop3>

[Plan S](#) <https://www.coalition-s.org/>

NOWA EDYCJA TABLIC SKRÓCONYCH UKD

Jolanta Patan, Barbara Juszczak

Biblioteka Uniwersytetu Zielonogórskiego

Biblioteka Uniwersytetu Zielonogórskiego porządkuje swoje zbiory według systemu Uniwersalnej Klasyfikacji Dziesiętnej. Lokalny Słownik Klasyfikacji Wewnętrznej bazuje na wydaniu skróconym tablic Uniwersalnej Klasyfikacji Dziesiętnej UDC-P058 z 2006 r. Zawiera on wszystkie dziedziny wiedzy ujęte w tablicach w formie skróconych symboli cyfrowych i ich odpowiedników słownych. Słownik ten jest regularnie rewidowany zgodnie z nowymi ustaleniami Kartoteki Haseł Wzorcowych (KHW) Biblioteki Narodowej. Rewizja słownictwa związana jest z rozwojem nowych dziedzin wiedzy, powstaniem nowych zjawisk gospodarczych, społecznych itp.

Biblioteka Narodowa opublikowała w grudniu 2019 r. nowe tablice skrócone UKD pod tytułem *Uniwersalna Klasyfikacja Dziesiętna: wydanie skrócone dla bieżącej bibliografii narodowej i bibliotek publicznych*. Publikacja Konsorcjum UKD nr 102 autoryzowana przez Konsorcjum UKD na podstawie licencji PL2019/01. Tablice przygotowano na podstawie pliku wzorcowego UKD (UDC MRF 12), który Biblioteka Narodowa zakupiła w ramach umowy licencyjnej z Konsorcjum UKD. Wprowadzenie aktualizacji tablic UKD jest zalecane od stycznia 2020 r., od tej daty są one również stosowane w bieżącej bibliografii narodowej.

Nowe wydanie aktualizuje publikację (UDC-P058) z 2006 r. w tablicach znalazły się symbole odnoszące się do współczesnych zjawisk i zagadnień omawianych w bieżącym piśmiennictwie. W zaktualizowanym wydaniu tablic UKD zastosowano głównie zmiany będące odzwierciedleniem przekształceń w pliku wzorcowym UKD. Należą do nich: dodanie nowych symboli, likwidacja symboli oraz przesunięcie zakresu znaczeniowego symbolu w inne miejsce gałęzi klasyfikacyjnej. Usunięcie niektórych symboli z zasobu tablic skróconych podyktowane było na ogół małą użytecznością symboli i nieostrością ich zakresu. Nowe tablice zawierają 5219 symboli, w tym 1425 symboli podziałów wspólnych. Indeks przedmiotowy zawiera ponad 19 tysięcy haseł. W tablicach zastosowano proporcjonalną rozbudowę poszczególnych gałęzi klasyfikacyjnych UKD. Zwiększono liczbę przykładów użycia, not stosowania i odwołaczy.

Po opublikowaniu tablic skróconych UKD aktualizowane są również symbole UKD w kartotece wzorcowej UKD w BN oraz w Poradniku UKD.

Korekty dokonane w nowym wydaniu UKD wymagają implementacji zmian w istniejącym już lokalnym Słowniku Klasyfikacji Wewnętrznej zielonogórskiej biblioteki. Trwają intensywne prace nad poprawkami oraz uzupełnieniami odpowiedników słownych lokalnego słownika, które są potrzebne czytelnikowi do wyszukiwań tematycznych. Jednocześnie wprowadzane są zmiany w ustawieniu fizycznym książek na półkach. Wynika to z likwidacji niektórych klas lub pojawienia się nowych. Książki otrzymują nowe etykiety, a półki uaktualnione oznaczenia.

Publikacja nowego wydania tablic UKD została opracowana przez dr Jolantę Hys i Joannę Kwiatkowską z pracowni UKD Biblioteki Narodowej. Warto dodać, że au-

torki opracowania korzystały z konsultacji merytorycznych, m. in. Zespołu ds. Uniwersalnej Klasyfikacji Dziesiętnej, do którego należy kierownik Działu Opracowania Rzeczowego i Klasyfikacji Wewnętrznej Biblioteki Uniwersytetu Zielonogórskiego - Elżbieta Czarnecka. E. Czarnecka uczestniczyła także w przygotowaniu adaptacji pliku wzorcowego UKD i tłumaczeniu odpowiedników słownych UKD na język polski.

Tablice w wersji skróconej, przeznaczone dla potrzeb bibliotek publicznych i bieżącej bibliografii narodowej są dostępne w wersji drukowanej i elektronicznej w księgarni internetowej BN. Zostały opublikowane w Wydawnictwie Biblioteki Narodowej, a projekt graficzny stworzyła Izabela Jurczyk ze studia Design w Łodzi.

Tablice skrócone UKD nr 102/2019 zostały już dwukrotnie uhonorowane nagrodami: w listopadzie 2020 r. nagrodą PTWK „Najpiękniejsza Książka Roku 2019” (nagroda w kategorii działu VI Słowniki, encyklopedie, leksykony), natomiast w maju 2020 r. Tablice otrzymały przyznawaną przez Stowarzyszenie Bibliotekarzy Polskich „Nagrodę Naukową SBP im. Adama Łysakowskiego”.

Zob. <https://www.bn.org.pl/dla-bibliotekarzy/ukd/tablice-skrocone-ukd>

Uniwersalna Klasyfikacja Dziesiętna: Publikacja Konsorcjum UKD nr 102 autoryzowana przez Konsorcjum UKD na podstawie licencji PL 2019/01 [oprac. Tablic Jolanta Hys, Joanna Kwiatkowska]. Wyd. skrócone dla bieżącej bibliografii narodowej i bibliotek publicznych. Warszawa 2019.

SYSTEM BOLOŃSKI

Dariusz Dolański

Instytut Historii UZ

19 czerwca 1999 r. w Bolonii dwudziestu dziewięciu ministrów odpowiedzialnych za szkolnictwo wyższe w państwach europejskich, w tym przedstawiciel Polski, podpisał program, który ma na celu promowanie zatrudniwalności obywateli europejskich i międzynarodowej konkurencyjności europejskiego szkolnictwa wyższego, zwany Deklaracją Bolońską.

Cele zawarte w deklaracji bolońskiej osiągnąć są przez:

1. przyjęcie systemu czytelnych i porównywalnych tytułów lub stopni zawodowych: licencjat/inżynier i magister;
2. przyjęcie systemu opartego zasadniczo na dwóch stopniach kształcenia: trwających co najmniej trzy lata studiów I stopnia prowadzących do tytułu zawodowego licencjata lub inżyniera, których ukończenie jest warunkiem do przystąpienia do studiów II stopnia, które powinny prowadzić do tytułu zawodowego magistra i/lub stopnia naukowego doktora;
3. promowanie mobilności studentów poprzez ustanowienie systemu punktów zaliczeniowych;
4. promowanie mobilności nauczycieli akademickich;
5. prowadzenie współpracy europejskiej w zakresie zapewnienia jakości kształcenia poprzez opracowanie porównywalnych kryteriów i metodologii jej oceny.

Założenia Deklaracji Bolońskiej wpisywały się w podejmowane już wcześniej działania Komisji Europejskiej ułatwiającej międzynarodową mobilność studentów w ramach uruchomionego w 1987 r. programu Erasmus. Ważnym elementem tego programu była akceptacja przez wszystkie uczelnie uczestniczące w tym programie Europejskiego Systemu Transferu Punktów (ECTS), który umożliwił wzajemną akceptację zaliczeń i egzaminów. Sukces programu spowodował, że włączono go jako pakiet do kolejnych projektów Unii Europejskiej (Socrates I, Socrates II, Lifelong Learning Programme, Erasmus+).

Proces boloński jest rozwijany na odbywających się co dwa lata spotkaniach ministrów właściwych do spraw szkolnictwa wyższego, a w jego wyniku powstaje Europejski

Obszar Szkolnictwa Wyższego (European Higher Education Area/EHEA). Przełomowym dla tego procesu było spotkanie ministrów w 2005 r. w Bergen, podczas którego zostały przyjęte dwa dokumenty stanowiące podstawę do utworzenia systemu porównywalności dyplomów uzyskiwanych w różnych uczelniach i krajach EHEA. Pierwszy to opracowane przez European Association for Quality Assurance in Higher Education (ENQA) standardy i wskazówki dotyczące zapewnienia jakości kształcenia, według których oceny jakości kształcenia dokonują narodowe agencje akredytacyjne, w tym Polska Komisja Akredytacyjna, a drugi to przygotowana przez specjalną grupę roboczą ramowa struktura kwalifikacji i umiejętności absolwentów (Qualification Framework for EHEA), która wspomaga mobilność studentów oraz stanowi podstawę dla porównywalności kwalifikacji uzyskiwanych w różnych krajach i w konsekwencji porównywalności dyplomów.

Pełnomocnicy rektora do spraw związanych z jakością kształcenia zapraszają na konsultacje. Ich terminy opublikowane są na stronach internetowych pełnomocników w zakładce KSZTAŁCENIE strony domowej UZ.

ZAPROSZENIE DO KONKURSÓW

Wojewódzka i Miejska Biblioteka Publiczna im. Cypriana Norwida w Zielonej Górze oraz Wojewódzka i Miejska Biblioteka Publiczna im. Zbigniewa Herberta w Gorzowie Wielkopolskim zapraszają do udziału w 27. edycji konkursu **Lubuski Wawrzyn Literacki**, 16. edycji konkursu **Lubuski Wawrzyn Naukowy** oraz 8. edycji konkursu **Lubuski Wawrzyn Dziennikarski**.

Wawrzyn Literacki jest przeznaczony dla autorów książek literackich związanych z województwem lubuskim, dawnym zielonogórskim lub dawnym gorzowskim (miejsce urodzenia bądź zamieszkania autora/autorów), a także autorów książek wydanych w lubuskich oficynach.

Wawrzyn Naukowy natomiast ma na celu promowanie książek naukowych oraz popularnonaukowych o tematyce regionalnej, dotyczących Środkowego Nadodrza lub województwa lubuskiego.

Wawrzyn Dziennikarski ma za zadanie promować dziennikarzy prasy, radia, telewizji i mediów internetowych, twórców najlepszych utworów dziennikarskich - reportaży, publicystykę, esej, felieton, artykuł polemiczny, dyskusyjny i inne gatunki dziennikarskie - odnoszących się do obszaru województwa lubuskiego.

Zgłoszenia książek posiadających ISBN oraz materiałów dziennikarskich wydanych w 2020 r. przyjmuje główny organizator - Wojewódzka i Miejska Biblioteka Publiczna im. Cypriana Norwida w Zielonej Górze, al. Wojska Polskiego 9 (II piętro - sekretariat). Warunkiem zgłoszenia książek do Lubuskiego Wawrzynu Literackiego i Naukowego jest dostarczenie osobiście lub pocztą 3 egzemplarzy publikacji, natomiast do Lubuskiego Wawrzynu Dziennikarskiego wymagane jest dostarczenie 4 różnych publikacji dotyczących województwa lubuskiego opublikowanych lub wyemitowanych w danym roku kalendarzowym, skopiowanych w 3 egzemplarzach. Termin przyjmowania zgłoszeń upływa 18 stycznia 2021 r. Prosimy o dopisek na przesyłce „Lubuskie Wawrzyny” oraz określenie kategorii konkursu.

Partnerem w organizacji Lubuskiego Wawrzynu Literackiego jest Związek Literatów Polskich Oddział w Zielonej Górze i Związek Literatów Polskich Oddział w Gorzowie Wielkopolskim.

Partnerami w organizacji Lubuskiego Wawrzynu Naukowego są: Uniwersytet Zielonogórski, Akademia im. Jakuba z Paradyża w Gorzowie Wielkopolskim, Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu (w ramach którego działa Collegium Polonicum w Ślubicach), Zamiejscowy Wydział Kultury Fizycznej w Gorzowie Wielkopolskim Filia Akademii Wychowania Fizycznego im. Eugeniusza Piaseckiego w Poznaniu.

Partnerem organizacyjnym Lubuskiego Wawrzynu Dziennikarskiego jest Stowarzyszenie Dziennikarzy Lubuskich w Zielonej Górze.

W przypadku pytań lub wątpliwości prosimy o kontakt z dr Anną

Polak (sekretarz Lubuskiego Wawrzynu Literackiego), tel. 880 509 324, e-mail: polakanna2@wp.pl; dr. Januszem Lastowieckim (sekretarz Lubuskiego Wawrzynu Naukowego), tel. 736 600 470, e-mail: j.lastowiecki@biblioteka.zgora.pl; Anną Polus (sekretarz Lubuskiego Wawrzynu Dziennikarskiego), tel. 68 45 32 603, e-mail: A.Polus@wimbp.zgora.pl.

Jednym z warunków wzięcia udziału w konkursie jest wypełnienie deklaracji dołączonej do regulaminu i dostarczenie jej do Wojewódzkiej i Miejskiej Biblioteki Publicznej im. Cypriana Norwida w Zielonej Górze wraz ze zgłaszanymi materiałami, bądź przesłanie jej skanu drogą elektroniczną na adres właściwego sekretarza. Podane dane osobowe zostaną wykorzystane wyłącznie w celach związanych z konkursem.

Szczegółowe zasady konkursu zostały zamieszczone w regulaminach Lubuskiego Wawrzynu Literackiego, Lubuskiego Wawrzynu Naukowego oraz Lubuskiego Wawrzynu Dziennikarskiego. Zapraszamy również do odwiedzenia naszej strony internetowej www.wawrzyny.norwid.net.pl.

FUNDUSZE UNII EUROPEJSKIEJ JAKO NARZĘDZIE UPOWSZECHNIANIA
DOKONAŃ BADAWCZYCH OŚRODKÓW AKADEMICKICH
I POLSKICH NAUKOWCÓW –

STUDIUM PRZYPADKU PROJEKTU HERBARIUM POMERANICUM

Piotr Niedzielski

Instytut Bezpieczeństwa i Zarządzania, Akademia Pomorska w Słupsku
Instytut Zarządzania, Uniwersytet Szczeciński

Cyfryzacja i digitalizacja to przyszłość i wyzwanie teraźniejszości. Przed wyzwaniami takimi stają nie tylko przedsiębiorcy, ale także środowisko akademickie, które jest współodpowiedzialne za rozwój

społeczno-gospodarczy. Członkostwo Polski w Unii Europejskiej daje wszystkim narzędzie w zakresie dynamicznego rozwoju odpowiadającego aspiracjom bycia krajem nowoczesnym, a środowisku akademickiemu umocnienia znaczenia polskiej nauki na świecie. Dotychczasowe doświadczenia w zakresie wykorzystania środków z funduszy UE przez środowisko akademickie ma szereg pozytywnych przykładów nie tylko w zakresie rozwoju nowoczesnej infrastruktury naukowo-dydaktycznej lecz także w zakresie podnoszenia kompetencji przekazywanych studentom w procesach dydaktycznych realizowanych na naszych uczelniach. Ambicją polskich ośrodków akademickich jest także wzrost znaczenia i wykorzystania w praktyce badań prowadzonych od lat w naszych ośrodkach akademickich. Projekt Herbarium Pomeranicum - „Zintegrowane wirtualne Herbarium Pomorza - Herbarium Pomeranicum - digitalizacja i udostępnienie zbiorów herbariów jednostek akademickich Pomorza poprzez ich połączenie i udostępnienie cyfrowe” wpisuje się właśnie w te dążenia. Co ważne, projekt realizowany jest w partnerstwie trzech uczelni i czterech zarejestrowanych Herbariów (zielników) i dzięki temu ma duży potencjał synergiczny, jednocześnie mając w sobie wpisane działania interdyscyplinarne, co także jest istotne z punktu widzenia współczesnych oczekiwań w zakresie rozwoju nauki i dydaktyki. Projekt jest realizowany w konsorcjum uczelni gdzie Akademia Pomorska w Słupsku jest liderem projektu a Uniwersytet Szczeciński oraz Uniwersytet Gdański są partnerami projektu.

Istotnym zacznem w zakresie powstania koncepcji projektu Herbarium Pomeranicum były pozytywne doświadczenia z nawiązanej współpracy w kadencji 2008-2012 pomiędzy ówczesnie funkcjonującymi

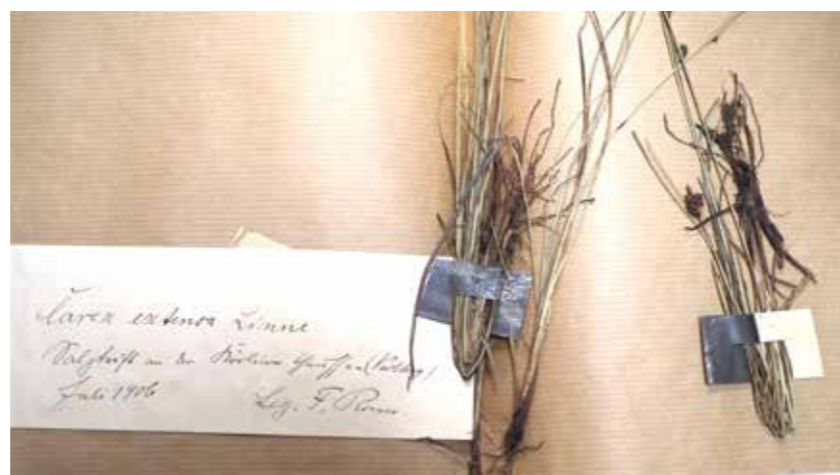
w strukturach Uniwersytetu Szczecińskiego wydziałami tj. Wydziałem Biologii oraz Wydziałem Zarządzania i Ekonomiki Usług, co przejawiało się m.in. współpracą dydaktyczną (na przykład studenci ekonomii mieli możliwość wysłuchania wykładów nawiązujących do teorii ewolucji gatunków, co w pewnym zakresie korespondowało z koncepcją ekonomii ewolucyjnej czy różnych koncepcji zarządzania). Wydziały podejmowały także wspólne inicjatywy projektów badawczych i projektów infrastrukturalnych z dużym ładunkiem praktyczności - apikalności w życiu społeczno-gospodarczym uczelni, miasta i regionu finansowanych ze środków UE. Te pozytywne doświadczenie współpracy i efekty współpracy wpisywały się w koncepcję Uniwersytetu III generacji tzw. Uniwersytetu Przedsiębiorczego jako organizacji służącej otoczeniu. Jednocześnie dobre relacje personalne z zespołem naukowym skupionym wokół prof. dr. hab. Dariusza Szlachetko (Wydział Biologii Uniwersytetu Gdańskiego) jak i Słupskim Ośrodkiem Akademickim gdzie w strukturach Akademii Pomorskiej funkcjonuje zespół biologów pod kierunkiem obecnego rektora prof. AP dr. hab. Zbigniewa Osadowskiego, pozwoliły na zawiązanie konsorcjum projektowego i skuteczne aplikowanie o środki na realizację projektu. Rozpoczęcie projektu nastąpiło w listopadzie 2019 r.

Czym zatem właściwie jest Herbarium?

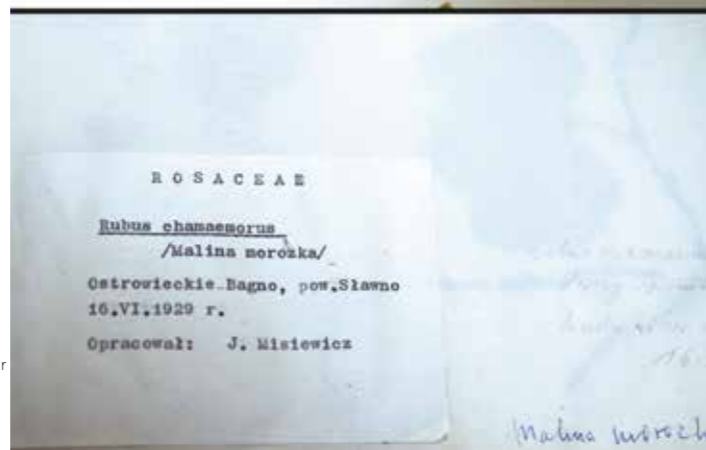
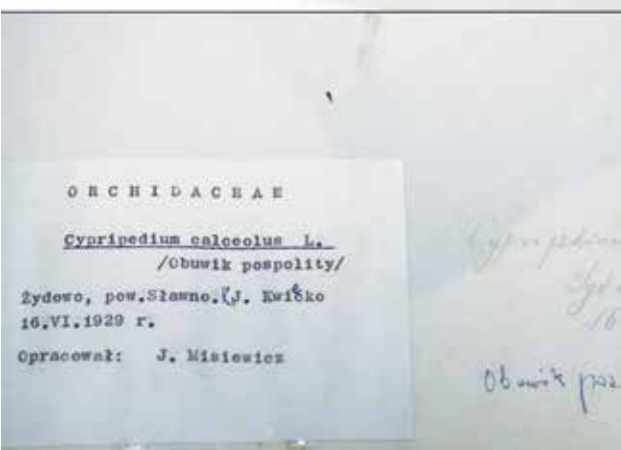
Herbarium, czyli zielnik, to kolekcja zasuszonych okazów roślin i grzybów ułożonych, opisanych i sklasyfiko-

Cornus suecica
Hedström & Strand
Lobley 2.11.23

Carex lasiocarpa Linné
Pflanzl. in der Naturg. (Hedstr.)
Juli 1906 Leg. F. P. R.

wanych według określonych kryteriów. Wysuszone rośliny i grzyby przechowywane są zwykle przyklejone na specjalnie przygotowanych arkuszach, opatrzone etykietą zawierającą nazwę naukową organizmu, miejsce i datę zbioru, a także nazwisko osoby, która okaz zebrała i oznaczyła. Ponadto w zielnikach przechowywane są oryginalne ryciny, owoce, nasiona, zakonserwowane w specjalnych płynach inne części roślin oraz preparaty mikroorganizmów.

Na całym świecie instytucje takie działają w uczelniach, instytutach badawczych i muzeach przyrodniczych. Rejestrację i spis obecnie istniejących zielników naukowych świata prowadzi Index Herbariorum - katalog zorganizowany przez Nowojorski Ogród Botaniczny (<http://sciweb.nybg.org/science2/IndexHerbariorum.asp>) Obecnie na świecie funkcjonuje ponad 4000 herbariów w 165 krajach, zawierających ponad 350 000 000 okazów.

Na Pomorzu obecnie czynnie funkcjonują cztery herbaria zarejestrowane w Index Herbariorum:

- Herbarium UGDA - Universitatis Gedanensis, stanowiące własność Uniwersytetu Gdańskiego,
- Herbarium SLTC - Herbarium Słupensis, stanowiące własność Akademii Pomorskiej w Słupsku,
- Herbarium SZUB - Herbarium Stetinensis, stanowiące własność Uniwersytetu Szczecińskiego
- Szczecińska Kolekcja Okrzymek SZCZ (Szczecin Diatom Culture Collection), stanowiąca własność Uniwersytetu Szczecińskiego.

Na podkreślenie zasługuje fakt, że wymienione wyżej zielniki, które są jedynymi, zarejestrowanymi w Index Herbariorum, czynnie działającymi herbariami na obszarze Pomorza, połączone zostaną w jedno Wirtualne Herbarium Pomorskie Herbarium Pomeranicum, a więc projekt pokryje 100 proc. kolekcji pomorskich zgromadzonych w oficjalnie zarejestrowanych herbariach.

Rola herbariów w zachowaniu wiedzy o intensywnie zmieniającym się środowisku przyrodniczym jest nie do przecenienia. Są one jedynym, zachowanym dowodem na obecny i historyczny skład flory (rośliny) i mykobioty (grzyby). Źródłem informacji na temat bioróżnorodności danego regionu, materiałem do wszelkich porównawczych badań taksonomicznych, morfologicznych, anatomicznych, ekologicznych itp., oraz źródłem materiału genetycznego, który może być wykorzystywany w różnorodny sposób.

Materiał zielnikowy odgrywa kluczową rolę w ocenie stopnia zagrożenia gatunków podczas opracowywania programów zachowania bioróżnorodności. Stanowi też jedyną formę dokumentacji okazów typowych i gatunków unikatowych (tj. bardzo rzadkich). Warto dodać, że okaz typowy, to materiał na podstawie którego badacz opisał nowy gatunek (takson) dla nauki. Jest jakby wzorcem danego gatunku. Okaz typowy danego gatunku jest tylko jeden na świecie, stąd jego wartość naukowa jest trudna do przecenienia.

Łącznie zostanie zeskanowanych i udostępnionych w sieci około pół miliona najbardziej cennych alegatów z pomorskich kolekcji, a dostęp do nich uzyska każdy zainteresowany. Wzorując się na największych zielnikach świata jesteśmy przekonani, iż z zeskanowanych zbiorów będzie korzystać szerokie grono odbiorców: naukowcy, studenci, administracja lokalna oraz państwowa, a także służby, których zadaniem jest dbałość o środowisko.

Należy tutaj zaznaczyć, że projekt ma także charakter edukacyjny. Liczymy na to, iż zbiory przysłużą się nauczycielom i uczniom ze szkół podstawowych i ponadpodstawowych w trakcie edukacji przyrodniczej. Ale Herbarium to także realna pomoc w biznesie. Z zasobów zdigitalizowanych herbariów na całym świecie korzystają różnego typu instytucje i firmy przy wykonywaniu ekspertyz oddziaływania na środowisko różnorodnych inwestycji, np. w formie wykorzystywania materiałów zielnikowych jako materiałów porównawczych, pomoc w identyfikowaniu gatunków i innych.

Jeszcze wiele pracy przed nami. Pełne efekty pracy zobaczymy za około dwa lata, jednak już teraz wiemy, iż praca nad tak ambitnym projektem przyniesie wiele korzyści dla edukacji i środowiska, bo Herbarium Pomeranicum to gwarancja zachowania wiedzy o intensywnie zmieniającym się środowisku przyrodniczym, które na Pomorzu jest wyjątkowe, bo przecież dobrze wykonany zielnik jest ponadczasowy, nigdy się nie starzeje, wręcz przeciwnie - jego wartość wzrasta z wiekiem. Planowane zakończenie projektu - listopad 2022.

***Projekt Herbarium Pomeranicum - „Zintegrowane wirtualne Herbarium Pomorza - Herbarium Pomeranicum - digitalizacja i udostępnienie zbiorów herbariów jednostek akademickich Pomorza poprzez ich połączenie i udostępnienie cyfrowe” w ramach Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa na lata 2014-2020 Oś Priorytetowa nr 2 „E-administracja i otwarty rząd” Działanie nr 2.3 „Cyfrowa dostępność i użyteczność informacji sektora publicznego” Poddziałanie nr 2.3.1 „Cyfrowe udostępnienie informacji sektora publicznego ze źródeł administracyjnych i zasobów nauki” (typ II projektu: „Cyfrowe udostępnienie zasobów nauki”)**

Rzeczpospolita
Polska

Unia Europejska
Europejski Fundusz
Rozwoju Regionalnego

PANDEMIA NAM NIE PRZESZKODZIŁA!

Małgorzata Ratajczak-Gulba

Biuro Promocji UZ

Mimo trudnej sytuacji związanej z pandemią nie mogliśmy pozwolić na to, aby kilkunastoletnia tradycja organizacji Konkursu na Kartkę Bożonarodzeniową dla dzieci pracowników Uniwersytetu Zielonogórskiego została przerwana.

Z pomocą przyszła nam technika i wszechobecny Internet. Pierwszą zmianą był proces nadsyłania prac konkursowych, nie tradycyjną pocztą, a drogą elektroniczną. Nieco drżeliśmy czy taka forma zda egzamin.

Ale jak się okazało stres był niepotrzebny. Do konkursu napłynęło 247 prac.

Dzieci znów wykazały się ogromną wyobraźnią i talentem. Jury miało trudne zadanie.

nie, tym bardziej, że wybierało nie 8 a 4 najładniejsze prace, po jednej w każdej kategorii wiekowej.

W tym roku jurorkami były:

prof. Ewa Pasterniak-Kobyłecka z Instytutu Pedagogiki, mgr Liwia Litecka z Wydziału Artystycznego, Adrianna Socha - studentka Wydziału Nauk Społecznych I tu kolejne novum - jurorki obradowały zdalnie. Było, jak same przyznają, trudniej, bo ciężko chociażby wymienić się uwagami za pomocą maila. Ale udało się i mamy czterech laureatów tegorocznej edycji konkursu.

W kategorii 3-5 lat zwyciężył Franciszek Jurkowski (4 lata), w kategorii 6-9 lat Zosia Kaźmierczak (9 lat), w kategorii 10-13 lat Emilia Eljasz (12 lat) oraz w kategorii 14-16 lat Aleksandra Olszewska, 14 lat.

Zwycięzcy otrzymali nagrody, a wszyscy pozostali uczestnicy upominki. Oczywiście odbiór nagród odbywał się w tym roku inaczej - niestety nie osobiście z rąk św. Mikołaja. Pomogła nam w tym poczta elektroniczna, a Mikołaj spotkał się dziećmi zdalnie!

Bardzo liczymy na powrót do normalności i możliwości przygotowania konkursu w tradycyjnej formie wraz z galą dla uczestników i ich najbliższych. Trzeba zacząć przygotowania. To przecież już w tym roku!

Przypomnijmy, konkurs odbywa się w ramach Akcji Uniwersytet Dzieciom. W tym roku honorowy patronat nad nim objął JM Rektor Uniwersytetu Zielonogórskiego, prof. Wojciech Strzyżewski.

Konkurs zorganizowało Biuro Promocji i Dział Socjalny UZ oraz, w tym roku również, Instytut Pedagogiki naszej Uczelni. Tu należą się podziękowania dla prof. Mirosława Kowalskiego i prof. Ewy Pasterniak-Kobyłeckiej za pomoc w jego przeprowadzeniu.

WIADOMOŚCI WYDZIAŁOWE

Wydział
Artystyczny
Uniwersytetu
Zielonogórskiego

G A L E R I A g r a f i k i
B i b l i o t e k i S z t u k i

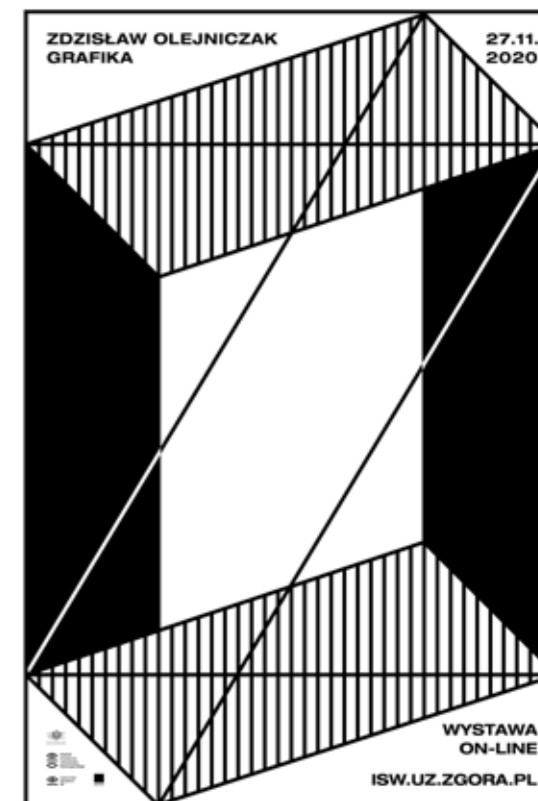
27 listopada 2020 r. w Galerii Grafiki Biblioteki Sztuki przy ul. Wiśniowej odbył się wernisaż wystawy online prof. Zdzisława Olejniczaka z Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi. Artysta zaprezentował 12 grafik wykonanych w technice linorytu z wykorzystaniem podkładu kolograficznego. Kuratorem wystawy jest dr Janina Wallis, starszy kustosz dyplomowany.

Wystawę można zwiedzać na stronie isw.uz.zgora.pl

ZDZISŁAW OLEJNICZAK PRACA BADAWCZA 2019-2020

Celem badawczym było niekonwencjonalne wycięcie matrycy w linoleum z wykorzystaniem podkładu kolograficznego. Podstawowym modułem jaki przyjąłem w kompozycji podkładów był kwadrat o wymiarach 45x45 cm wykonany z pasków PCV o szerokości 2 cm. W obrębie w/w kwadratu w kompozycji zazaczyłem i wykorzystałem dwa układy podziału jego powierzchni wg osi symetrii i przekątnych. Następnie na podkładach, podobnymi w szerokości paskami, umieściłem w kolejnych pracach różne ich kombinacje w postaci krótkich odcinków. W ten sposób przygotowałem 16 niekonwencjonalnych kompozycji kolograficznych jako podkłady do wykonania matryc linorytniczych. W/w matrycach do lepszego zobrazowania uzyskanych efektów stosowałem tylko cięcie dłutem w postaci linii prostych, równoległych i poziomych.

Tak jak wstępnie zakładałem, przystępując do projektu, ostatecznie uzyskałem proste, interesujące relacje linearne na płaszczyźnie, w szczególności delikatne zarysy form geometrycznych podłożonych pod linoleum. Takie eksperymentalne działania wskazują na inne możliwości wykony-

wania matryc linorytniczych, działają inspirująco na wyobraźnię studentów, jako przyszłych twórców.

Temat wykładu:

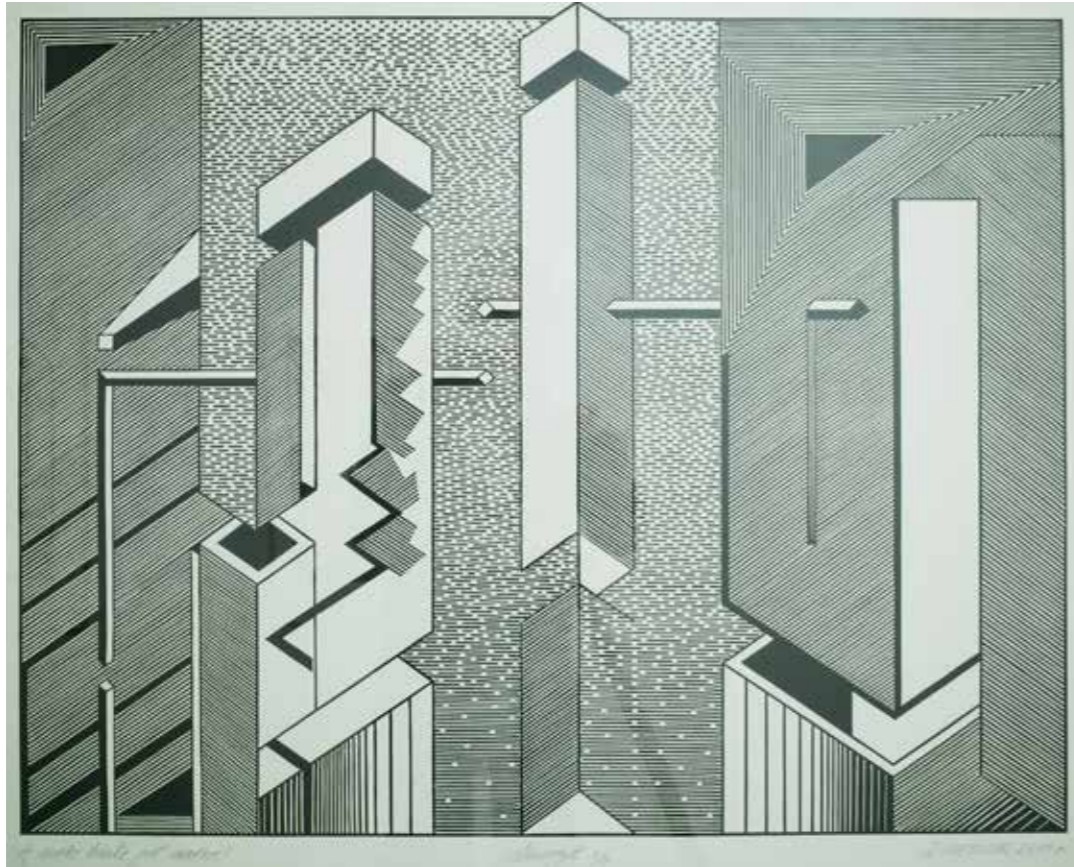
Wykorzystanie podłoża kolograficznego do wykonania matrycy linorytniczej.

Merytoryczny opis realizowanego zadania:

Do przygotowania podkładu należy:

wyciąć w PCV o gr. 1 mm odpowiednie formy szablonowe i przykleić taśmą dwustronną do kwadratowej płyty PCV o gr. 2 mm. Następnie przyciąć o podobnym wymiarze linoleum i nałożyć na w/w podkład. Następnie przystąpić do wycinania matrycy. Dłuto w miejscu podłożonego szablonu, podczas cięcia linii, zaczyna w sposób naturalny hamować i zagłębiać się w masie linoleum, by ostatecznie pogrubić w tym miejscu linię.

UWAGA: Podkładając pod linoleum przyklejone np. nieregularne kawałki tektury lub inne płaskie przedmioty, możemy uzyskać nieprzewidywalne układy linearne w różnych częściach powierzchni linoleum.

FOT. MAREK LALKO

Zdzisław Olejniczak - urodzony w 1958 r. w Łodzi. Studia w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Łodzi. Dyplom w 1985 r. w Pracowni Projektowania Typografii prof. Krzysztofa Lenka oraz Pracowni Malarstwa prof. Stanisława Fijałkowskiego i Pracowni Rysunku prof. Leszka Rózgi.

Od 1987 r. pracuje w Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi. W latach 1987-2002 był asystentem w Pracowni Rysunku prof. Witolda Kalińskiego na Wydziale Grafiki i Malarstwa. W latach 2002-2015 prowadził Pracownię Rysunku IV.

Obecnie prowadzi Pracownię Grafiki Ilustracyjnej. W latach 2008-2016 był dziekanem, w latach 2016-2019 prodziekanem Wydziału Grafiki i Malarstwa. W 2011 r. otrzymuje nominację profesora. Uczestniczył w ponad 300 wystawach ogólnopolskich, międzynarodowych, sztuki polskiej za granicą, konkursach, aukcjach i targach sztuki. Twórczość w zakresie grafiki warsztatowej i projektowej, rysunku i malarstwa.

1999-2015 Quadriennale Drzeworytu i Linorytu Polskiego. Galeria BWA, Olsztyn;

1999/2007 The 11th/12th International Biennial Print and Drawing Exhibition 2003, R.O.C. National Taiwan Museum of Fine Arts, Taiwan;

2004-2020 5th/6th/9th/10th International Triennial of Small Graphics - Vilnius 2004. Gallery Kaire - Desine, Wilno. Litwa; 2007 - III award;

2007-2014 XII/XIV Międzynarodowe Biennale Małej Formy Graficznej i Ekslibrisu, Muzeum Miasta Ostrowa Wielkopolskiego, Ostrow Wielkopolski;

2008-2011 IMPRINT, I/II Międzynarodowe Triennale Sztuk Graficznych im. Tadeusza Kulisiewicza. Pałac Kultury i Nauki, Warszawa;

2010 Polska Grafika Warsztatowa, Galeria Muzeum Tafa, Tianjin. Chiny;

2012-2013 Geometria i metafora, Galeria Forum ŚFK Łódź, Galeria Koński Kierat Szczecin, Galeria ASP Gdańsk, Galeria Akademicka ATH Bielsko-Biała, Akademicka Galeria Sztuki Rogatka Radom.

— *Grafiką zajmuję się od ponad 30 lat, od momentu kiedy rozpocząłem pracę w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Łodzi (obecnie Akademia Sztuk Pięknych). Moje prace graficzne to klasyczne czarno-białe linoryty. Artyści próbują przekazać to co czują poprzez obraz. Dopiero kontakt widza z pracą, np. w galerii, jest dopełnieniem całości jako dzieła. Tworzę grafiki najczęściej średniego formatu max. 100x70 cm – pozwala mi to na skupieniu się nad koncepcją pracy, nad tym co chcę przekazać odbiorcy.*

Motto

Opis werbalny lub pisany nigdy nie dokona w pełni analizy prac malarskich, rysunkowych czy graficznych. Trudno jest opisać to, co ma służyć informacji lub analizie wizualnej, a jeszcze trudniej oddać ich przekaz duchowy. W moich pracach, częstymi elementami kompozycji są figury niemożliwe. Dlaczego?

Może dlatego, że są one czymś „nad” lub „w pod” świadomości każdego człowieka. W dziejach ludzkości niejednokrotnie, to dążenie do fikcji, nierealności, budowało w końcu coś realnego. Podnosiła ludzką podświadomość do kolejnych zmagania z przyrodą, z kosmosem. To, że staram się tak zestawiać linie lub plamy, dążę do pewnej tajemniczości elementów, znaków. Staram się nie ujawniać w pierwszym kontakcie wzroku brył. Dzięki takim zabiegom obserwator wnika w głąb, śledzi charakter formy. Dochodząc do końca jednych brył, rozpoczyna rozpoznawanie innych. Zabieg pozornie prosty, ale ponowne przejścia budzą w nim pewną nierealność.

Może odnajduje wtedy pewne związki między swoimi doznaniem we śnie, a przeżyciami na jawie.

Zdzisław Olejniczak

Wybrane wystawy:

1991-2016 Małe Formy Grafiki, Polska-Łódź. Galeria Willa, Łódź;

1992/1995 International Independante Exhibition of Prints in Kanagawa. Kanagawa, Kanagawa Prefectural Gallery. Japonia;

1994/1997 International Triennale des kunstlerischen Hochdrucks.Winterthur, Gewerbemuseum. Szwajcaria;

1994-2015 Ogólnopolski Konkurs Graficzny im. Józefa Gielniaka. Muzeum Okręgowe, Jelenia Góra;

1994-2012 2/3/5/6/8 Triennale Grafiki Polskiej. Galeria Sztuki Współczesnej BWA, Katowice;

1994/1996 Seoul International Print Biennale. Seoul, Il Min Cultural Center. Korea;

1995 Linolschnitt heute. Bietigheim-Bissingen. Stadtische Galerie, Niemcy – II award;

Institut
Muzyki
UZ

st. F. Walicki) z repertuaru zespołu „Niebiesko-Czarni”, *Jednego serca* (muz. Cz. Niemen, st. A. Asnyk) z repertuaru zespołu „Niemen Enigmatic”, *Nie zawróć* (muz. P. Puławski, st. J. Kondratowicz) z repertuaru zespołu „Polanie”, *Sen o Warszawie* (muz. Cz. Niemen, st. M. Gaszyński) z repertuaru Czesława Niemena, *Wszystko mi mówi, że mnie ktoś pokochał* (muz. A. Zieliński, st. W. Młynarski) z repertuaru zespołu „Skaldowie” oraz *Nie zadzieraj nosa* (muz. S. Krajewski, st. M. Gaszyński) i *Jak wędrowne ptaki* (muz. K. Klenczon, st. K. Dzikowski) z repertuaru zespołu „Czerwone Gitary”.

Przygotowaniem wokalistów zajęli się pracujący w Instytucie Muzyki wykładowcy (większość działań realizowana była poza zajęciami dydaktycznymi). Solistami byli:

- ___Iga Kałużna (przygotowanie wokalne: prof. Bogumiła Tarasiewicz, dr Marzanna Rudnicka)
 - ___Jolanta Kołoszyc (przygotowanie wokalne: prof. Bogumiła Tarasiewicz)
 - ___Magdalena Kozinoga (przygotowanie wokalne: dr Marzanna Rudnicka, mgr Paulina Gołębiowska)
 - ___Klaudia Nowak (przygotowanie wokalne: prof. Bogumiła Tarasiewicz)
 - ___Adrianna Wilke (przygotowanie wokalne: prof. Bogumiła Tarasiewicz)
 - ___Łukasz Wolski (przygotowanie wokalne: mgr Paulina Gołębiowska)
 - ___Natalia Zielonka (przygotowanie wokalne: dr Marzanna Rudnicka, mgr Paulina Gołębiowska).
- W nagraniu wokalnych partiach zespołowych wzięli ponadto udział:
- ___Karolina Filipowicz, Daria Kliks, Małgorzata Markiewicz, Wioletta Olszewska, Grzegorz Strzelczyk, Hubert Walkowski, Ewelina Walcerz (przygotowanie wokalne: prof. Bogumiła Tarasiewicz)
 - ___Paweł Markulak, Adrian Styszyński (przygotowanie wokalne: dr Marzanna Rudnicka)
 - ___Sawa Bańka, Elżbieta Samosiuk (przygotowanie wokalne: mgr Paulina Gołębiowska).

Za opracowanie i przygotowanie partii instrumentalnych odpowiedzialni byli - mgr Wojciech Pruszyński (w 7

kompozycjach wzięli udział także jako pianista) oraz mgr Zbigniew Adamczak (który wystąpił w wielu kompozycjach także jako współwykonawca - na skrzypcach, skrzypcach elektrycznych, gitarze basowej i mandolinie). W partiach instrumentalnych ponadto wzięli udział:

- ___Weronika Nowak - gitara elektryczna,
- ___Jacek Majewski - gitara elektryczna,
- ___Szymon Rauhut - gitara akustyczna, gitara elektryczna,
- ___Szymon Justyński - gitara basowa,
- ___Maksymilian Stanisławski - kontrabas,
- ___Jakub Gościński - instrumenty klawiszowe,
- ___Paweł Markulak - instrumenty klawiszowe,
- ___Mariusz Smoliński - instrumenty klawiszowe,
- ___Grzegorz Strzelczyk - saksofon altowy,
- ___Patrik Mott - saksofon tenorowy,
- ___Paweł Nienadowski - perkusja,
- ___Mateusz Urbański - perkusja.

Wykonawcami utworów zawartych na płycie byli przede wszystkim studenci Instytutu Muzyki. Oprócz nich do pracy nad projektem zaproszeni zostali absolwenci oraz zaprzyjaźnieni ze środowiskiem Instytutu Muzyki lubuscy artyści:

- ___Robert Chyła - saksofon tenorowy,
- ___Igor Łojko - harmonijka,
- ___Edward Piniuta - instrumenty perkusyjne,
- ___Dariusz Pogłud - gitara basowa.

Łącznie w projekt zaangażowanych było 34 wykonawców. Nad całokształtem pracy w studiu czuwał Zbigniew Adamczak (praca nad projektem trwała dwa lata). Jego zaangażowanie w projekt było ogromne. W studiu spędziliśmy setki godzin. Mastering płyty powierzono Pawłowi Stoniowskiemu, projekt graficzny płyty przygotowała Teresa Grzesiak, a tłumaczenie tekstów opracował Maciej Adamczak. Nad redakcją płyty oraz całością projektu czuwała Bogumiła Tarasiewicz.

BOGUMIŁA TARASIEWICZ

Podczas nagrań było wiele emocji, wiele nowych doświadczeń. Po odsłuchaniu pojawiały się różne refleksje, coś się podobało, coś należało poprawić... Dla naszych studentów była to nie tylko wspaniała przygoda, ale także wyjątkowa lekcja.

A oto kilka refleksji uczestników projektu:

MAGDALENA KOZINOĞA

Nagranie płyty „Jak wędrowne ptaki”? – wrażenia wspaniałe... Gdy tylko usłyszałam o tym projekcie, od razu chciałam wziąć w nim udział. Zaśpiewać utwory znanych, wielkich artystów lat sześćdziesiątych, takich jak Czesław Niemen, Katarzyna Sobczyk czy zespół „Polanie”, było nie lada wyzwaniem. Wykonując utwory, utrzymaliśmy się w klimacie muzycznym tamtych lat

i choć charakter utworu się nie zmienił, to nabrał świeżości oraz kreatywnych wartości.

Dzięki naszym wykładowcom, którzy dzielnie czuwali nad projektem, każdy dźwięk był dopracowany. Zdobyliśmy od nich dużo wiedzy. A wiele godzin spędzonych w studio nagraniowym ostatecznie okazało się owocnymi i zakończyło dużym sukcesem. Płyta brzmi profesjonalnie...

IGA KAŁUŻNA

Dzięki udziałowi w projekcie nagrania płyty „Jak wędrowne ptaki” miałam możliwość, aby zastuchać się bardziej w polskiej muzyce z lat sześćdziesiątych. Z perspektywy czasu mogę stwierdzić, że wiele zapomnianych utworów z tego okresu naprawdę warto było pokazać światu. Koleżanki i koledzy zrobili to naprawdę świetnie. Sam

projekt uważam za rozwijający, dzięki możliwości przedstawienia utworów w nowej aranżacji, opracowaniu chórków itp.

Wybrałam utwór *Jednego Serca* Czesława Niemena i razem ze Zbigniewem Adamczakiem (skrzypce elektryczne) oraz pianistą Jakubem Gościńskim chciałam przedstawić utwór w nieco innej formie niż powszechnie jest znany.

Mam nadzieję, że inicjatywa nagrywania płyt przez studentów UZ spotka się z entuzjastycznym przyjęciem u moich młodszych kolegów i rozwine się w kolejnych edycjach.

ŁUKASZ WOLSKI

Nową aranżację utworu *Wymyśliłem Ciebie* Andrzeja Zauchy przygotowaliśmy razem z pianistą Mariuszem Smolińskim. To była dobra przygoda ze świetną polską piosenką. Mam nadzieję, że nagrana przez nas płyta umili Państwu wolne chwile.

NATALIA ZIELONKA

Praca nad płytą była świetną przygodą. Odważyliśmy się odświeżyć znane wszystkim przeboje. Pojawiły się także utwory wcześniej mi nieznane. Dlatego praca nad płytą „Jak wędrowne ptaki” okazała się nie tylko zabawą, ale i cenną lekcją, dzięki której poznałam historię tych piosenek, m.in. utworu *Był taki ktoś* z reper-

tuaru „Czerwonych Gitar”. Przyznam jednak, że po przeczytaniu propozycji utworów byłem sceptycznie nastawiona, ponieważ osobiście gustuję w innej stylistyce. Po współpracy w studiu z panem Zbyszkiem Adamczakiem moje nastawienie zmieniło się o 180 stopni.

Warto również wspomnieć o współpracujących przy nagraniu rewelacyjnych muzykach. Dzięki zaangażowaniu wszystkich uczestników tego projektu, udział w nim sprawił mi wielką przyjemność a wykonanie utworów stało się wyzwaniem.

KLAUDIA NOWAK

Gdy dowiedziałam się o projekcie dotyczącym polskich piosenek big beatowych lat sześćdziesiątych, chciałam wziąć w nim udział. Traktowałam to jako możliwość zrobienia czegoś nowego, czegoś - co zapadnie mi w pamięć. Długo nie mogłam wybrać sobie piosenki, ale potem jako propozycję dostałam Cwaniarę. Dobrze, że zdecydowałam się na ten utwór.

Dzięki niemu mogłam pokazać się z takiej strony, z której ludzie mnie jeszcze nie znali.

Nagrywanie Cwaniary było dla mnie bardzo ciekawym i interesującym doświadczeniem. Pokazało mi to, jak można odmienić kiedyś już wydany utwór i dać mu lekko inny wydźwięk oraz nowoczesność. Samo nagrywanie było nowym doświadczeniem, bo nigdy wcześniej nie miałam okazji nagrywać w tak profesjonalny sposób.

Bardzo fajnie, że udało się wydać to na płycie. To taka pamiątka, która będzie super wspomnieniem. Jednak najważniejszy jest wymiar edukacyjny. Kiedy utwór został skończony, nie dowierzałam, że to tak fajnie wyszło i że potrafiłam go tak zinterpretować. Od tej pory nie boję się nowych ciekawych wyzwań muzycznych.

Podczas nagrywania, jak i w całym przygotowaniu, czuwała nade mną Pani profesor Bogumita Tarasiewicz wraz z moim psem przewodnikiem - Miłkiem.

ADRIANNA WILKE

Dowiedziawszy się o powstaniu projektu „Polski big beat lat sześćdziesiątych”, bardzo chciałam wziąć w nim udział. Wybierając utwory, kierowałam się głównie tym, żeby były one znane. Nie tylko dla osób twierdzących, że są to piosenki ich młodości, ale także dla nas - młodych artystów.

Bardzo miło wspominam czas spędzony w studiu i współpracę z innymi wykonawcami. Zmierzenie się z utworami wielkich artystów nie było łatwe. Bardzo dziękuję wykładowcom oraz panu Zbyszkiemu za pomoc, cierpliwość i ogromną wiedzę. Myślę, że płyta „Jak wędrowne ptaki” oddaje charakter i klimat polskiego big beatu lat sześćdziesiątych. Gratuluję wszystkim wykonawcom.

materiał zebrała i opracowała
prof. Bogumita Tarasiewicz

Instytut Sztuk
Wizualnych
UZ

NOWE BIENNALE – PRÓBA REKAPITULACJI

Swoją kulturową tożsamość Zielona Góra budowała po wojnie przy pomocy sztuki współczesnej. Stosunkowo nieliczne środowisko artystów potrafiło intensywnie lobbować na rzecz zorganizowania dużej wystawy i zbudowa-

ka pochodzącego z Zielonej Góry krytyka sztuki Konrada Schillera *Awangarda na Dzikim Zachodzie*, akcentująca skomplikowane relacje rządzących i artystów, ale dająca także pełny obraz przebiegu imprezy. Ta odległość czasowa pokazuje konieczność dystansu czasowego w ocenach znaczących wydarzeń, ale też pewną bezradność teoretyczną lokalnego środowiska.

Złote Grono było ważne jako odbywający się corocznie fajerwerk, wciągający w swoją orbitę większość instytucji

ZESPÓŁ KURATORSKI BIENNALE
ZIELONA GÓRA 2020.
OD LEWEJ: ROMUALD
DEMIDENKO, TOMEK
PAWŁOWSKI JARMOŁAJEW,
WOJCIECH KOZŁOWSKI,
ALICJA LEWICKA-SZCZEGÓŁA.
WRZESIEŃ 2020.
FOT. GOSIA BARTOSIK

nia nowego budynku dla galerii sztuki (BWA). Wystawy i Sympozja Złotego Grona w latach 1963-1981 współtworzyły przestrzeń kultury w mieście, wpisując się w trend legitymizacji obecności Polski na przyłączonych do niej po 1945 r. terytoriach. Podobne imprezy odbywały się od początku lat 60. w Osiekach k. Koszalina, Elblągu, Wrocławiu, stając się z jednej strony istotnymi wydarzeniami artystycznymi z drugiej zaś jednak wspierając politykę kulturalną państwa. Z dzisiejszej perspektywy relacja artystów-władza może wydawać się dla tych pierwszych niekorzystna, niemniej jednak zaowocowała ona dla nich statusem wpływowego środowiska. Dość powiedzieć, że spiritus movens Złotego Grona, pomysłodawca i animator pierwszych jego edycji, Marian Szpakowski, był przez blisko dziesięć lat plastykiem miejskim - artystą-urzędnikiem, mającym z założenia czuwać nad jakością wizualną miasta.

Przez 34 lata od ostatniej edycji Złote Grono czekało na miarodajne podsumowanie, którym stała się książ-

kultury, ale też zakładów pracy, które w imię idei „Sojuszu ludzi pracy z ludźmi kultury” były oficjalnymi (aczkolwiek fasadowymi) współorganizatorami, a także miejsc na co dzień nie związanych ze sztuką. Stało się legendą i mitem, który jednak nie został właściwie spożytkowany. Pojawiające się przy okazji wystawy pomysły mogące wpłynąć na kształt i jakość miasta nie zostały właściwie ucieleśnione. Złote Grono skończyło się po 10. edycji, głównie w związku ze stanem wojennym, który w związku z czasową likwidacją galerii BWA i ZPAP przyniósł rozpad jego struktur organizacyjnych; śmierć Mariana Szpakowskiego (1983) dopełniła zamknięcie tego rozdziału.

Dopiero w 1985 r. młodzi artyści, Zenon Polus i Zbigniew Szymaniak, którzy po studiach w Poznaniu wrócili do rodzinnego miasta, postanowili powrócić do idei dużej ogólnopolskiej imprezy mającej jednocześnie lokalny wymiar, integrując środowisko i akcentując rolę sztuk wizualnych w budowaniu image miasta. Biennale Sztuki Nowej (1985-

WIDOK WYSTAWY "WRACAJĄC DO PRZYSZŁOŚCI. CZAS KOLORU", MAJA A. NGOM, SŁODKI SMAK INNOŚCI, 2020, INSTALACJA, DZIĘKI UPRZEJMOŚCI ARTYSTKI. FOT. MAREK ŁALKO

WIDOK WYSTAWY "WRACAJĄC DO PRZYSZŁOŚCI. LOT DONIKAD", HENRYK MOREL, KOMPOZYCJA, 1966, METAL, GUMA, OK. 158 X 100 X 125 CM, DEPOZYT MUZEUM NARODOWEGO W POZNANIU, KOLEKCJA MUZEUM ARCHITEKTURY WE WROCŁAWIU.
W TLE: PIOTR ŁAKOMY, MAŁY OGRÓD LUB 4VVGMRN10MG, OK. 54 X 43 CM, TECHNIKA MIESZANA. DZIĘKI UPRZEJMOŚCI ARTYSTY. FOT. MAREK ŁALKO

WIDOK WYSTAWY "WRACAJĄC DO PRZYSZŁOŚCI. CZAS KOLORU" RADOŚLAW CZARKOWSKI, NN ORAZ SCHUTZER, OBA Z CYKLU "COVERY", 2020, AKRYL NA PŁ., 150 X 150 CM. FOT. MAREK ŁALKO

WIDOK WYSTAWY "WRACAJĄC DO PRZYSZŁOŚCI. DUCH DOMU", ALEKSANDRA KUBIAK, PREKARIAT: MODEL MURU, 2015, CERAMIKA, DREWNO, SZKŁO. 46 X 46 X 30 CM. DZIĘKI UPRZEJMOŚCI ARTYSTKI.
W TLE: DOMINIKA OLSZOWY, DUCH DOMU, 2019, CEMENT, BETON, WATA, DREWNO, STAL, TKANINA, ŻYWICA EPOKSYDOWA, GAŁĘZIE JESIONU, WYMIARY ZMIENNE. DZIĘKI UPRZEJMOŚCI ARTYSTKI I GALERII RASTER. FOT. MAREK ŁALKO

1996), mimo innych warunków społeczno-politycznych, były w dużej mierze imprezą podobną do Złotego Grona, w sensie współpracy przy organizacji wpływowych artystów i krytyków z całej Polski, a także połączeniu we wspólnym wysiłku jej budowania władzy i instytucji miejskich. Zielona Góra znów stała istotnym miejscem dla polskiej sztuki współczesnej. BSN nie doczekało się jeszcze pełnego opracowania swej historii, ale nieocenionym źródłem wiedzy o jego kształcie jest książka w opracowaniu Piotra Ślodka, wydana przez Fundację Salony prowadzoną przez Martę Genderę „Przestrzeń społeczna - historie mówione Złotego Grona i Biennale Sztuki Nowej”. Oprócz ważnych wydarzeń artystycznych BSN było ważnym czynnikiem integrującym dla środowiska, co pozwoliło na stworzenie przy ówczesnej WSP zupełnie nowego miejsca kształtującego artystów wizualnych. Obecny Instytut Sztuk Wizualnych UZ jest w dużej mierze owocem tych dwóch wielkich imprez, Zenon Polus przeniósł w pewnym momencie swą aktywność organizatorską na proces budowania przestrzeni dla akademickiego nauczania sztuki. Ostatnie dwie edycje BSN były już organizowane przez uczelnię i chyba konieczności skupienia się na budowaniu jakości Instytutu przypisać trzeba zakończenie imprezy.

Przez 24 lata Zielona Góra nie miała swojej dużej imprezy plastycznej. Powrót do tej idei nastąpił z inicjatywy prof. Pauliny Komorowskiej-Birger, która w 2019 r. podjęła decyzję o rozpoczęciu prac organizacyjnych przy nowej inicjatywie - Biennale Zielona Góra. Założeniem imprezy było nawiązanie do tradycji ogólnopolskich wydarzeń z przeszłości i renowacja ich znaczenia w kontekście współczesności. Współorganizatorami całości byli - Instytut

WIDOK WYSTAWY "BASELINE", PAULINA KOMOROWSKA-BIRGER, 2020, DZIĘKI UPRZEJMOCENIU ARTYSTKI, GALERIA REKTORAT. FOT. MAREK LALKO

Sztuk Wizualnych UZ, galeria BWA, Muzeum Ziemi Lubuskiej i Fundacja Salony. Zespół kuratorski w składzie Alicja Lewicka-Szczegół, Romuald Demidenko, Tomasz Pawłowski-Jarmołajew i Wojciech Kozłowski rozpoczął pracę nad koncepcją imprezy w drugiej połowie roku 2019. W tekście kuratorskim mogliśmy przeczytać m.in. „Co stało się w ciągu ostatnich dwudziestu lat, czy sztuka znalazła swoje miejsce w życiu społecznym, czy raczej dzieje się w enklawach instytucji i uczelni? Czy istnieją fakty nieodczytane, źle zrozumiane, postaci pominięte i za mało obecne wydarzenia? W Zielonej Górze, mieście które kształt swojej kultury chciało kiedyś opierać na bazie sztuk wizualnych, pytania te mogą wybrzmieć z większą mocą niż gdzie indziej. Uniwersalizacja globalnego problemu w świadomej lokalności będzie podstawowym zadaniem naszej wystawy i zdarzeń jej towarzyszących”. Tymczasem w marcu 2020 r. wybuchła pandemia i koncepcja Biennale musiała ulec transformacji. Kuratorzy postanowili odnieść się do bieżących zdarzeń, masowych protestów w obronie praw mniejszości, przewartościowywaniu kolonialnej historii świata, zwiększającej się świadomości konsekwencji zmian klimatycznych etc. Nie było do końca wiadomo, czy otwarcia wystaw odbędą się „na żywo” czy jedynie on-line.

Wstępem do Biennale we wrześniu 2020 r. była wystawa „Lot Ikara” w galerii BWA, poświęcona pamięci Zenona Polusa, do której kuratorzy - Magdalena Gryśka i Wojciech Kozłowski, zaprosili przyjaciół, współpracowników i uczniów

WIDOK WYSTAWY "BASELINE", PAULINA KOMOROWSKA-BIRGER, 2020, DZIĘKI UPRZEJMOCENIU ARTYSTKI, GALERIA REKTORAT. FOT. MAREK LALKO

artysty. Ten hołd dla artysty był programowo związany z jego działalnością organizacyjną przy BSN.

Wydaje się, że Biennale Zielona Góra stało się polem eksperymentu wynikającego z braku doświadczeń w sytuacji realizacji dużej imprezy w ekstremalnych warunkach zewnętrznych. Mimo tego, główny program został zrealizowany. Wystawa była w swoim założeniu hybrydą przenikających się idei, tradycji awangardowych i współczesnych realizacji. Główna ekspozycja w galerii BWA i Muzeum Ziemi Lubuskiej miała tytuł *Wracając do przyszłości* i była wielowątkową prezentacją podzieloną na cztery części - *Przestrzeń sennych obrazów*, *Duch domu*, *Lot donikąd* i *Czas koloru*. W każdej z nich konfrontowane były prace z kolekcji MZL ze współczesnymi realizacjami. Powstał kolaż postaw, nawiązań do przeszłości w kontekście bieżących problemów, reprezentacja trwałości idei awangardy, ale też ich renowacja. Samodzielną częścią Biennale była koncepcja kuratorska Romualda Demidenko pt. *All She Said About The Future*, przenikająca przestrzenie wystawy głównej a także będąca prezentacją działań performatywnych. W przestrzeni Galerii Biblioteki UZ miała miejsce ekspozycja kuratorowana przez Alicję Lewicką-Szczegółę *Naprawa duszy, naprawa ciała*, odnosząca się do twórczości artystek-akademiczek. W galerii Fundacji Salony miała miejsce wystawa po akcji mieszkających w Zielonej Górze ukraińskich artystów Boba Group a w Galerii Rektorat zaanektowała swoim radykalnym działaniem pomysłodawczy-

ni imprezy, prof. Paulina Komorowska-Birger. Teoretycznym uzupełnieniem całości było kuratorowane przez dr. Artura Pastuszkę i zrealizowane już on-line sympozjum *Teraz, czyli kiedy?* Nie udało się na skutek pandemicznych obostrzeń zrealizować cyklu performatywnych wykładów i warsztatów *Nieszporki zadumki*, zaplanowanych jednak przez ich kuratora Tomasza Pawłowskiego-Jarmołajewa już na czas „popandemiczny”.

Patrząc z krótkiego dystansu może się wydawać, że Biennale Zielona Góra nie zaanektowało tak bardzo przestrzeni miasta, jak historyczne imprezy; wiązało się to w dużej mierze z koniecznością przeformułowania jego kształtu w związku z zewnętrzną sytuacją, której zasad wszyscy jeszcze ciągle się uczymy. Organizatorzy planują za dwa lata następną edycję wystawy - jej kontynuacja z uwagi na relatywny sukces pilotażowej edycji wydaje się konieczna. Biennale Zielona Góra odbyło się pod patronatem JM Rektora prof. Wojciecha Strzyżewskiego.

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego a także z subwencji Instytutu Sztuk Wizualnych UZ oraz ze środków Miasta Zielona Góra.

Wszystkie informacje dotyczące BZG można znaleźć pod adresem www.biennalezielonagora.pl

Wojciech Kozłowski

NAPRAWA DUSZY, NAPRAWA CIAŁA

WYSTAWA W RAMACH BIENNALE ZIELONA GÓRA 2020

ARTYSTKI:

MAGDALENA GRYSKA, IZABELLA GUSTOWSKA,
JOANNA IMIELSKA, ELŻBIETA JABŁOŃSKA,
EWA ZARZYCKA, AGATA ZBYLUT

KURATORKA:

ALICJA LEWICKA-SZCZEGÓŁA

Galeria Biblioteki Uniwersytetu Zielonogórskiego

16 października – 15 listopada 2020 r.

Projektując kształt wystawy, budowałam go przede wszystkim na trzech spostrzeżeniach - impulsach. Pierwsze - z perspektywy półwiecza już oczywiste - opierało się na fakcie statystycznym, ale i jednak kulturowym: skromnej reprezentacji kobiet artystek w całej historii wystaw Złotego Grona. Ten prosty bilans spowodował, że mogąc pokazać na Biennale niewielki fragment obrazu możliwości i postaw artystycznych - zdecydowałam się na pokaz wyłącznie twórczości kobiet. Może będzie on w przyszłości, w kolejnych edycjach imprezy przyczynkiem do skrupulatnych studiów krytycznych odnoszących się do sztuki wówczas - w blisko dwudziestoletniej historii Złotych Gron - pomijanej. Biennale Sztuki Nowej powieliło ten niepokojący (zwłaszcza z dzisiejszej perspektywy) schemat. Niemniej

obecność kobiet-autorek oraz energia i forma ich działań twórczych współtworzyła oryginalność tej inicjatywy. I do tego wątku nawiązałam. Feminizacja zestawu zaproszonych do wystawy artystek nie była deklaracją ideową. Przesądziły o tym zainteresowania sensualnym wymiarem relacji obu tytułowych pierwiastków.

Drugim spoiwem tej prezentacji był profil ich aktywności w dyskursie współczesnej sztuki, obejmujący jednocześnie materię autorskich programów na uczelniach artystycznych (Poznań, Szczecin, Wrocław) lub uniwersyteckich wydziałach sztuki (Toruń, Zielona Góra). To ważne - również w kontekście zielonogórskim, ze względu na powstanie w 1991 r., w ramach ówczesnej Wyższej Szkoły Pedagogicznej Instytutu Wychowania Plastycznego - dzisiaj Instytutu Sztuk Wizualnych. Jego powołaniu towarzyszył silny imperatyw konstytuowania struktury akademickiej opartej na kształceniu w kontekście sztuki współczesnej. Instytut powstał w okresie ostatnich edycji Biennale Sztuki Nowej. Jego kadre stanowili i po części nadal tworzą - jego uczestnicy.

Trzeci impuls miał naturę osobistą i wynikał z moich poszukiwań. Dotyczył obserwacji codzienności: analizy relacji międzyludzkich oraz związków człowieka z naturą. Był wzmocniony refleksją z ostatnich miesięcy - niezwykłego czasu pandemii, ale wpływ miała też na niego bogata przeszłość dokonań mieszczących się w obszarze, który można nazwać antropologią prywatności. Tytułowa

WIDOK WYSTAWY „NAPRAWA DUSZY, NAPRAWA CIAŁA”, IZABELLA GUSTOWSKA, Z CYKLU WZGLĘDNE CECHY PODOBIENSTWA X. ŚWIATŁO WEWNĘTRZNE, 1985, KOLEKCJA MUZEUM ZIEMI LUBUSKIEJ. FOT. MAREK LALKO

EWA ZARZYCKA, PROCES NIEUSTAJĄCYCH POPRAWEK 2, 2020, DZIĘKI UPRZEJMOCI ARTYSTYKI, FOT. M.LALKO

WIDOK WYSTAWY „NAPRAWA DUSZY, NAPRAWA CIAŁA”, ELŻBIETA JABŁOŃSKA, IN STATU NASCENDI, 2020, DZIĘKI UPRZEJMOCI ARTYSTYKI ORAZ WSPARCIU FINANSOWEMU MIASTA BYDGOSZCZY. FOT. MAREK LALKO

Naprawa duszy, naprawa ciała była opowiadana indywidualnymi i „terytorialnymi” historiami uczestniczek tworzącymi zarówno własne, jak i spoteczne ślady. Wystawa pokazała perspektywy sześciu kobiet-artystek i akademiczek. Celem tej prezentacji było uchwycenie sposobu autorefleksyjnej obserwacji codziennego życia, osobistych doświadczeń, zgłębiania własnej tożsamości, jak i kontekstu przemian socjo-kulturowych. W twórczości tych artystek można dostrzec przenikanie się narracji, odnoszących się do współcześnie ważnych: ekologicznych, feministycznych, obyczajowych dyskursów. Interesuje mnie sposób ich przetwarzania i redefiniowania, problem w komunikacji między zawsze indywidualną wypowiedzią artystyczną a jej publiczną recepcją. Problem kondycji duszy i ciała ma dzisiaj wymiar intersubiektywny. To doświadczenie cywilizacyjne. Posiada także subtelny aspekt genderowy. Specyficzny język i osobista, niemal intymna forma przekazu informacji stanowi o oryginalności tych refleksji. Poszukiwanie obrazu potwierdzenia własnej obecności, refleksja nad współistnieniem z naturą, relacyjność działania i empatia, rekonstruowanie „rzeczy” zapomnianych, konceptualizacja rzeczywistości i narracji, odniesienia wobec komunikatów semantycznych, zmiana i „doskonalenie” fizycznego wizerunku - to tylko niektóre możliwości interpretacji postaw zaproszonych do wystawy artystek. Wszystkie te reprezentacje przejawiają aspekty tożsamościowe i analityczne, a zarazem uczestniczą w humanistycznej narracji współodczuwania i samoświadomości.

WIDOK WYSTAWY „NAPRAWA DUSZY, NAPRAWA CIAŁA”, MAGDALENA GRYSKA, OD LEWEJ „CICHY UMYŚŁ”, 2020; „TO NIE MIEJSCE, TO STAN UMYŚLU”, 2020. DZIĘKI UPRZEJMOŚCI ARTYSTKI. FOT. MAREK LALKO

WIDOK WYSTAWY „NAPRAWA DUSZY, NAPRAWA CIAŁA”, AGATA ZBYLUT, 28 700,00 PLN, 2018-2020, DZIĘKI UPRZEJMOŚCI ARTYSTKI. FOT. MAREK LALKO

WIDOK WYSTAWY „NAPRAWA DUSZY, NAPRAWA CIAŁA”, JOANNA IMIELSKA, ZAPISKI JANA K. Z CYKLU ARCHEOLOGIA Z MOJEJ SZUFLADY, 2019-2020; NAPRAWA DUSZY Z CYKLU ARCHEOLOGIA Z MOJEJ SZUFLADY, 2020, FRAGMENT. FOT. MAREK LALKO

Wystawa składa się głównie z dzieł stworzonych z myślą o projekcie. Wyjątkiem, i w tym kontekście znaczącym, była praca Izabelli Gustowskiej pt. *Światło wewnętrzne*, pochodząca z kolekcji Muzeum Ziemi Lubuskiej. Stanowi ona rodzaj „klamry” o wartości historycznej i merytorycznej. Autorka cyklu *Względne cechy podobieństwa* była uczestniczką Złotego Grona i pięciu edycji Biennale Sztuki Nowej. Przez kilkanaście lat prowadziła na zielonogórskiej Uczelni nowatorskie pracownie Rysunku oraz Multimediiów.

Multimedialny environment Magdaleny Gryśki tworzyły trzy prace oddziałujące harmonią dźwięku i obrazu. Wciągający w przestrzeń instalacji rytmiczny odgłos spadających kropli, zapis wideo z niespiesznej eksploracji meandrów rzeki, kojący monolog Ruperta Spiry o naturze dźwięku, energetyczne kręgi bieli i błękitów odnoszące się do pojęcia dobrostanu oraz zwielokrotniona projekcja obrazu nieba - tworzyły synergię bodźców oddziałujących na nasze zmysły. „... Świat jest zestawem odejść i powrotów, nieustannej utraty równowagi i jej odzyskiwania. Gdyby nie te pulsacje, świat byłby doskonały. Bez napięć i konfliktów, bez niepewności. Czas to niekończący się potok, płynąca rzeka, ale to również czynnik porządkujący wzloty i upadki, sprzeczności i urzeczywistnienia”.

Zawieszona na osi galerii ośmiometrowa kurtyna-baner autorstwa Elżbiety Jabłońskiej In statu nascendi przywołuje swoim tytułem wystawę Złotych Gron z roku 1977, która stanowiła część oficjalnego pokazu. Wydrukowany na tkaninie alfabetyczny wykaz 78 artystek i 430 artystów uczestniczących w 10 edycjach wystaw Złotego Grona, to

obrazowy bilans ich liczbowej partycypacji. „Przedzieram się przez gąszcz imion i nazwisk. Przy niektórych zatrzymuję się na dłużej. Szperam w necie. Wyszukuję aktualne informacje, częściej zapisy z przeszłości. Artyści i Artystki. Twórcy i Twórczynie. Niekończący się korowód zdarzeń, postaw, zależności. Świadectwo czasów, symbol przemian, delikatna historyczna tkanka wypełniona pamięcią.”

Joanna Imielska zaprezentowała zestaw 12 prac z ostatniego cyklu pt. *Archeologia z mojej szuflady*. To swoiste palimpsesty, w których spotykają się różne czasy, przestrzenie i formy pamięci. Wykorzystuje do ich tworzenia odnalezione, „odkryte” stare zapiski, notatki, fragmenty książek - stosując w unikalny sposób technikę kolażu, rolażu, chiasmażu i in. „Redefinicja, jakiej Joanna Imielska poddaje te odnalezione dokumenty i zawartą w nich informację, ciąży ku obiektowi, poddaje ich treść desemantyzacji i konstruuje nowe odczytanie. Dla niej samej ten proces archeologicznej pracy i ponownego odkrywania tego, co zapomniane, może nie tylko otwierać drogę do miejsc dawno nieodwiedzanych, ale także odkrywać nowe i głębsze znaczenia sytuacji oraz związki, które ewokuje dotyk rzeczy i ręcznie zapisywane słowa.”

Artystka Ewa Zarzycka wystąpiła na wystawie w dość niecodzienny sposób - łącząc się na żywo, podczas otwarcia - zaprezentowała swój teleperformans mówiony *Artysta ratuje świat*, w którym z ironicznym dystansem odniosła się do poszukiwań sensu i kontekstów tytułowej „naprawy”. Autorka napisała: „... to rodzaj historii opowiedanej. Historii, w której - całe szczęście - nie muszę się wypowia-

dać jako nachalne „ja”, ani nawet jako tzw. indywidualizm artystyczne. W performance tym prezentuję mój prywatny kosmos. Kosmos, w którym wypowiadają się bohaterowie tej historii, tego kosmosu. Te figury to słynna postać mego męża - profesora Nauk o Ziemi, mityczna postać światłego listonosza, charyzmatyczna postać sąsiadki piszącej dramaty, kochająca sztukę dozorczyńni, sąsiad filozof czy wielka humanistka pani kioskarka. A ja w tym wszystkim tym razem jestem jedną z tych figur, postaci. Zagubioną artystką, która pragnie uratować świat.” Ewa Zarzycka pokazała również cykl rysunków pisanych pt. W procesie nieustających poprawek, będących namacalną próbą tworzenia scenariusza tego wystąpienia.

Cykl 23 fotograficznych portretów Agaty Zbylut to jej dialog z praktyką artystyczną Romana Opałki, który każdy ze swoich „obrazów liczonych” wykonywanych od 1965 r. aż do swojej śmierci, opatrywał autoportretem. Artystka wykonuje zdjęcia swojej wygojonej twarzy po kolejnych zabiegach, dodaje też do nich liczby. To koszty poszczególnych zabiegów, które zsumowane na dzień dzisiejszy wynoszą 28 700,00 zł. „Za każdym razem, gdy pokażę pracę będzie miała ona tytuł powiększającej się sumy. Każde z pojedynczych zdjęć ma również swój tytuł w postaci ceny

za pojedynczy zabieg. Zamiast odliczać upływający czas zapisuję walkę o jego zatrzymanie. Odwieczne marzenie znalezienia źródła młodości, tak często pojawiające się w bajkach, dziś powtarzane jest jak mantra w reklamach klinik młodości, gabinetów kosmetycznych a nawet dentystrycznych”.

Projekt Agaty Zbylut zaczął się dwa lata temu i trwa nadal.

Wystawa *Naprawa duszy, naprawa ciała* stanowiła tylko część projektu rewitalizacji idei zielonogórskich biennale i jest rodzajem aneksu do postawionego w jej tytule problemu. Działania twórcze zaproszonych artystek wpisały się w kontekst wydarzenia: wracania do przeszłości i przyszłości i jednoczesnego spojrzenia w niepokojącą przyszłość.

Alicja Lewicka-Szczegół

WIDOK WYSTAWY „NAPRAWA DUSZY, NAPRAWA CIAŁA”,
FOT. A. LEWICKA-SZCZEGÓŁA

WYDZIAŁ BUDOWNICTWA, ARCHITEKTURY I INŻYNIERII ŚRODOWISKA

XII KONFERENCJA NAUKOWA „KONSTRUKCJE ZESPOLONE”

Pomimo ogromnych ogólnościowych, w tym i krajowych trudności i obostrzeń w kontaktach międzyludzkich związanych z pandemią Covid-19, w dniach 26-27 listopada 2020 r. odbyła się długo oczekiwana XII Konferencja Naukowa „Konstrukcje Zespólone”. Pierwotnie Konferencja była zaplanowana na czerwiec tego roku, jednakże z uwagi na wspomnianą pandemię organizatorzy zmuszeni byli przelożyć jej termin na koniec listopada, a tryb normalny przeprowadzenia Konferencji zmienić na tryb zdalny. Organizatorem głównym Konferencji był Instytut Budownictwa Uniwersytetu Zielonogórskiego natomiast współorganizatorami byli: Komisja Nauki Zielonogórskiego Oddziału Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa (PZITB) oraz Zielonogórski Oddział PZITB.

Patronat Honorowy nad Konferencją objęli: prof. dr hab. inż. **Kazimierz Furtak** - Przewodniczący Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej Polskiej Akademii Nauk oraz prof. dr hab. **Wojciech Strzyżewski** - JM Rektor Uniwersytetu Zielonogórskiego, **Janusz Kubicki** - Prezydent Miasta Zielona Góra i Polskie Towarzystwo Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej.

W Komitecie Organizacyjnym Konferencji pracowali: dr hab. inż. **Jacek Korentz**, prof. UZ - Przewodniczący, prof. dr hab. inż. **Tadeusz Biliński** - Honorowy Przewodniczący, dr inż. **Paweł Błażejowski** - Sekretarz oraz Członkowie w osobach: dr inż. Gerard Bryś, mgr Urszula Góral, dr inż. Elżbieta Grochowska, dr inż. Artur Juszczyk, dr inż. Joanna Kaliszuk, mgr inż. Anna Kucharczyk, dr inż. Tomasz Socha, dr inż. Anna Staszczuk, dr inż. Krystyna Urbańska, dr inż. Paweł Urbański i dr hab. inż. Volodymyr Sakharov, prof. UZ.

Na Konferencję nadesłano łącznie 17 referatów, w tym trzy referaty problemowe. W referatach ogólnych poruszone były zagadnienia związane przede wszystkim z teorią konstrukcji zespolonych, a także z tematyką badań doświadczalnych, diagnostyki i wzmocnień w zakresie

konstrukcji zespolonych, jak i omówienie nowych technologii i realizacji w tej dziedzinie.

W referatach problemowych omówiona została między innymi tematyka współpracy dźwigarów stalowych z płytkami prefabrykowanymi a także prezentowane były nowe rozwiązania materiałowo-technologiczne w mostach zespolonych stalowo betonowych oraz w konstrukcjach mostowych hybrydowych typu kompozyt RFP-beton.

Łącznie w Konferencji wzięło udział 81 uczestników, w tym 6 gości zagranicznych i 12 studentów. Streszczenia wszystkich 17 referatów zostały umieszczone w książce konferencyjnej.

Nasi Koledzy z Instytutu Budownictwa UZ przedstawili następujące tematy:

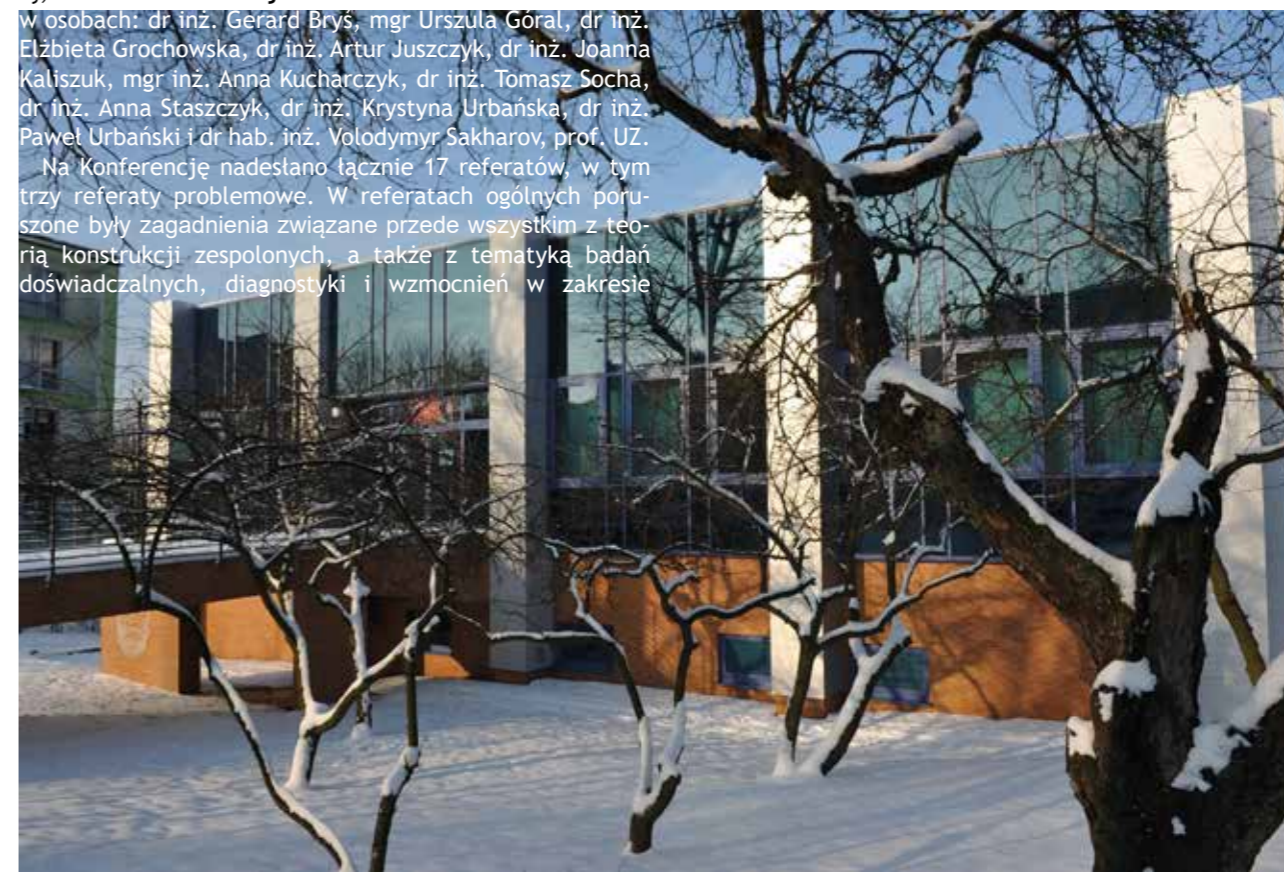
— A. Denisiewicz, K. Kula, T. Socha, P. Błażejowski i G. Lesiuk - *Relaksacja naprężeń w konstrukcjach drewnopochodnych wzmacnianych taśmami kompozytowymi*;

— J. Marcinowski, Z. Różycki, V. Sakharov - *Numeryczne oszacowanie nośności stópów żeliwnych wzmocnionych zewnątrz powłoką włóknokompozytową*;

— M. Mielczarek, B. Nowogońska - *Problemy techniczne w renowacji mostów zabytkowych. Studium przypadku most drogowy w Cigacicach*.

Organizatorzy Konferencji już teraz serdecznie zapraszają do wzięcia udziału w kolejnej, XIII edycji Konferencji „Konstrukcje Zespólone”, która przewidziana jest na czerwiec 2023 r., mając nadzieję, że wówczas odbędzie się już ona w normalnych warunkach i w tradycyjnej formie.

Marek Dankowski

WYDZIAŁ EKONOMII I ZARZĄDZANIA

TWOJEJ PAMIĘCI KAROLINO

„Można odejść na zawsze
by stale być blisko”

Ks. J. Twardowski

Z wielkim żalem i niedowierzaniem przyjęliśmy wiadomość

o śmierci naszej Koleżanki, Profesor Karoliny Mazur.

Odeszła od nas 14 grudnia w wieku zaledwie 54 lat.

Nasze środowisko utraciło eksperta

z zakresu zarządzania, naukowca o wielkiej pasji i zaangażowaniu, wyjątkową osobowość,
a wielu z nas przede wszystkim Przyjaciółkę i Koleżankę.

Profesor Karolina Mazur od początku swojej kariery naukowej związana była z zielonogórskim środowiskiem wnosząc istotny wkład w jego rozwój. Ukończyła w 1990 r. studia na Wydziale Inżynieryjno-Ekonomicznym Akademii Ekonomicznej im. Oskara Langego we Wrocławiu, tam również na Wydziale Zarządzania i Informatyki w roku 2000 obroniła swoją pracę doktorską *Strategie małych i średnich przedsiębiorstw*. Rok 2012 zapisał się również w Jej karierze jako rok sukcesu - 29 listopada we Wrocławiu na Wydziale Zarządzania, Informatyki i Finansów Uniwersytetu Ekonomicznego uzyskała stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ekonomicznych w dyscyplinie nauk o zarządzaniu na podstawie przedłożonej rozprawy habilitacyjnej nt. *Tworzenie i przywłaszczanie wartości. Perspektywa relacji: pracownik-organizacja*.

Swoje życie zawodowe związała z zielonogórskim środowiskiem - w 1991 r. podjęła pracę jako asystent na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Wyższej Szkoły Inżynierskiej, po uzyskaniu stopnia doktora na stanowisku adiunkta w Politechnice Zielonogórskiej, a od 2013 r. na stanowisku profesora na naszym Wydziale, gdzie stworzyła Katedrę Zarządzania Wartością funkcjonującą w Instytucie Nauk o Zarządzaniu i Jakości.

Podczas swojej pracy naukowo-dydaktycznej Profesor Karolina Mazur odbyła trzy staże zagraniczne - na Carleton University w Ottawie, na Leicester University w Leicester oraz w École Nationale Supérieure des Mines w Saint-Étienne. Była uczestnikiem trzech projektów badawczych (w tym jednego zagranicznego *The Future of Europe's Rural Periphery: The Role of Entrepreneurship in Responding to Employment Problems and Social Marginalisation* HPSE-CT-1999-00013, 5PR UE). Pełniła również rolę kierownika projektu badawczego na temat Kontrakt psychologiczny w procesie kształtowania przewagi konkurencyjnej organizacji sektora wysokich technologii - finansowanego przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Prowadziła badania w obszarze zarządzania strategicznego, zarządzania wartością, pomiaru kapitału intelektualnego, zarządzania projektami, przedsiębiorczości i innowacyjności. Szczególną uwagę skupiała na uwarunkowaniach konkurencyjności i innowacyjności, procesie tworzenia i przechwytywania wartości, zarządzaniu strategicznym w małych przedsiębior-

stwach (ze szczególnym uwzględnieniem sektora high-tech), ale także problemach przedsiębiorczości społecznej i korporacyjnej. Rezultaty swoich dokonań zaprezentowała w licznych publikacjach o zasięgu krajowym i międzynarodowym. W Systemie Komputerowej Ewidencji Publikacji Uniwersytetu Zielonogórskiego są zarejestrowane 85 pozycji, w których występuje jako autorka lub współautorka, są to: 2 monografie, 29 podrozdziałów w monografiach, 30 artykułów naukowych w czasopiśmie, 17 publikacji recenzowanych w wydawnictwach ciągłych oraz liczne materiały konferencyjne. Chętnie uczestniczyła w konferencjach naukowych i innych wydarzeniach, w trakcie których z pasją prezentowała swoje tezy skutecznie prowokując liczne dyskusje. Wypromowała liczne grono magistrów, inżynierów i licencjatów. Brała również udział w postępowaniach o nadanie stopnia doktora habilitowanego i doktora, pełniąc funkcje recenzenta, czy też członka komisji.

Była członkiem takich organizacji, jak British Academy of Management, w ramach działalności której w 2015 uczestniczyła w warsztatach „Scenario Methods”, Euroasia Business and Economics Society, Project Management Institute oraz Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego w Zielonej Górze.

Skutecznie realizowała się również w praktyce biznesowej. Pracowała m.in. w przedsiębiorstwie TRAX SA w Zielonej Górze (lata 2003-2004), brała udział we wdrażaniu systemu logistycznego SPECTRA LOGISTICS oraz systemu SPECTRA FINANCIAL w Hucie Miedzi Głogów, Hucie Aluminium Konin, Kopalni Węgla Brunatnego „Bełchatów”. Jest współautorką licznych dokumentów strategicznych przygotowanych na zlecenie przemysłu i administracji publicznej, w tym również Strategii rozwoju Uniwersytetu Zielonogórskiego do roku 2020, a w ostatnim czasie koordynowała prace dotyczące strategii na kolejne lata. Była też powoływana jako biegła sądowa w zakresie analiz ekonomicznych.

Naszą Koleżankę Karolinę
z głębokim żalem pożegnaliśmy 18 grudnia 2020 r.
na starym cmentarzu w Zielonej Górze.

Była zawsze uśmiechnięta i pogodna, serdeczna dla innych.
Pozostanie w naszej pamięci na zawsze jako Naukowiec,
Wykładowca, Przyjaciółka i Koleżanka...

Anetta Barska

„Są pożegnania, na które nigdy nie będziemy gotowi.
Są słowa, które zawsze wywoływać będą morze łez
i są takie Osoby, na myśl o których
zawsze zasypie nas lawina wspomnień”

14 grudnia 2020 r. odeszła od nas tak niespodziewanie Profesor Karolina Mazur, pozostawiając nas w wielkim żalu i smutku.

Z Karoliną Mazur poznaliśmy się jeszcze w trakcie moich studiów na kierunku zarządzanie i marketing. Wówczas, jeszcze Pani Magister, prowadziła zajęcia z moją grupą, była też opiekunem koła naukowego, do którego mnie zaprosiła. Następnie przez całe zawodowe życie nasze drogi były bardzo blisko i miałem ten ogromny zaszczyt często współpracować z Nią bezpośrednio na niwie zawodowej. Właściwie do ostatnich dni Jej życia rozmawialiśmy i realizowaliśmy kolejne projekty. Karolina była wspaniałą koleżanką i dobrym nauczycielem. Zawsze otwarta na problemy innych, nigdy nie odmawiała pomocy. Z ogromną pasją wykonywała swój zawód nauczyciela akademickiego, naukowca. Była osobą sumienną i wymagającą, ale przede wszystkim bardzo dużo wymagała od siebie. Była niewątpliwie człowiekiem czynu, a swoje słowa szybko przekuwała w działanie. W trakcie spotkań zawodowych, Rad Wydziału, Kolegiów często zabierała głos przedstawiając jak zwykle konstruktywne uwagi. Umiała cieszyć się z każdego drobiazgu, kochać każde stworzenie. Zmagiała się z różnymi problemami, zdrowotnymi i zawodowymi, ale na końcu każdej rozmowy zawsze podkreślała, że będzie dobrze.

Pożegnaliśmy osobę, która na bardzo długo pozostanie w pamięci społeczności akademickiej naszego Wydziału. Była jedną z jego najbardziej charakterystycznych postaci. Zapamiętam Ją jako osobę bardzo zaangażowaną w to co robiła, życzliwą, pełną wielu pomysłów i planów na przyszłość, z których niestety nie wszystkie udało się zrealizować. Karolina odeszła tak szybko, tak nagle...

Trudno odnaleźć słowa oddające w pełni osobowość Karoliny, była bowiem nietuzinkowym człowiekiem. Jeszcze trudniej pisać o Niej w czasie przeszłym, ale już zupełnie niewykonalne wydaje się powiedzieć – Żegnaj, Karolino...

Piotr Kutyk

Znałam Karolinę od początku Jej pracy. Przebywając z Nią, dało się zauważyć Jej ciągłą werwę, chęć działania w nauce, dydaktyce i sprawach organizacyjnych. Przejawiała entuzjazm do ciągłego poszerzania wiedzy. Czasami odważnie prowokowała mnie do dyskusji nad problemami społecznymi w zarządzaniu. Jej aktywność zaowocowała wieloma publikacjami. Myślę, że większość osób, która miała możliwość współpracować z Profesorem Karoliną Mazur usłyszała niekiedy kontrowersyjną tezę,

PROFESOR KAROLINA MAZUR WRAZ Z INNYMI UCZESTNIKAMI KONFERENCJI NAUKOWEJ PT. ROZWÓJ ZASOBOWEJ SZKOŁY ZARZĄDZANIA STRATEGICZNEGO (KARPACZ 2011)

PROFESOR KAROLINA MAZUR WRAZ Z INNYMI UCZESTNIKAMI KONFERENCJI NAUKOWEJ PT. NOWOCZESNE ZARZĄDZANIE PRZEDSIĘBIORSTWEM W TRAKCIE SPOTKANIA INTEGRACYJNEGO (GARBICZ 2002)

ale też i konstruktywną polemikę. Były to działania inspirujące, prowadzące często do potrzebnych zmian, jak i ciekawych pomysłów. We wzajemnych naszych relacjach była serdeczna i pełna energii, o pogodnej twarzy, nawet podczas codziennego spotkania się na korytarzu. Taką Ją zapamiętam.

Janina Stankiewicz

„Nie umiera ten, kto trwa w pamięci żywych”
/ks. Jan Twardowski/

Pani Profesor była zawsze blisko nas, studentów, Instytutu, Uczelni. Chociaż dziś Cię nie ma, to zbyt mały powód, żebyś nie była w myślach i sercach nas wszystkich.

Andrzej Czyżewski

Kierując się treścią sentencji sformułowanej przez Guy de Maupassanta, który powiedział, że „Spotkania z ludźmi czynią życie warte przeżycia” mogę stwierdzić, że miałem szczęście na swojej drodze akademickiej aktywności spotkać panią Prof. Karolinę Mazur. Do dzisiaj pamiętam moją pierwszą dość przypadkową rozmowę ze skromną, ale dociekliwą asystentką w Instytucie Zarządzania Politechniki Zielonogórskiej. Ona stawiała pierwsze kroki w swojej karierze naukowej, a ja jako profesor tytułarny pracujący wówczas na Akademii Ekonomicznej im. Oskara Langego we Wrocławiu, prowadziłem w latach dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku i późniejszych, wykłady i seminaria z zakresu zarządzania na studiach magisterskich zielonogórskiej uczelni. Już w tamtym czasie zrodziły się pierwsze inicjatywy stworzenia w Zielonej Górze silnego ośrodka naukowego i badawczego w zakresie nauk ekonomicznych i zarządzania. Siłą motoryczną tych inicjatyw była Pani prof. dr hab. Janina Stankiewicz, która szukała kadrowego wsparcia na innych uczelniach w kraju i za granicą. Potrafiła skupiać wokół siebie młodych, dobrze rokujących pracowników naukowych. Wśród nich była wówczas mgr Karolina Mazur, późniejsza profesor Uniwersytetu Zielonogórskiego. Podczas moich dydaktycznych wyjazdów do Zielonej Góry niewiele czasu pozostawało na kontakty towarzyskie czy też merytoryczne rozmowy z młodymi pracownikami, którzy bardzo potrzebowali twórczych inspiracji i życzliwej porady dotyczącej ich naukowych pomysłów. Pomimo tych trudności Pani Karolina Mazur zawsze potrafiła mnie odnaleźć w płataninie sal i korytarzy, aby zamienić parę słów. Podobnie z takich możliwości, korzystał wówczas Pan Wiesław Danielak, a obecny profesor Uniwersytetu Zielonogórskiego. Ja jednak nie zamierzam przypisywać sobie zasług w rozwoju naukowym Pani Profesor Karoliny Mazur. Faktycznym mentorem i promotorem rozwoju naukowego był nieżyjący już od 6 lat prof. dr hab. inż. Rafał Krupski, wybitny specjalista z zarządzania strategicznego.

Ja pełniłem głównie rolę łącznika między naukowcami Politechniki, a później Uniwersytetu Zielonogórskiego i Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu oraz wnikliwego obserwatora. Być może strzępy moich myśli i porad do czegoś się przydały, bo zakończyły się sukcesem, tak dla Pani Karoliny Mazur jak i Pana Wiesława Danielaka. Obydwoje w tym samym czasie obronili prace doktorskie i 6 kwietnia 2000 r. Rada Wydziału Zarządzania i Informatyki, Akademii Ekonomicznej im. Oskara Langego we Wrocławiu nadała Im stopień doktora nauk ekonomicznych. Promotorem pracy doktorskiej Pani Karoliny Mazur był prof. dr hab. Rafał Krupski, a pracy doktorskiej Pana Wiesława Danielaka moja skromna osoba. Obrona pracy doktorskiej Pani Karoliny była dla mnie pierwszą okazją poznania jej wyrazistych poglądów naukowych i przekonywującej narracji. Umiała wówczas skutecznie bronić swoich racji. Łatwo się nie poddawała. Jej wypowiedzi w trakcie obrony pracy doktorskiej, jak i na spotkaniach konferencyjnych były twórczo prowokujące, a z ich treści rodziły się później nowe koncepcje i oryginalne pomysły. Pozostając pod silnym wpływem inspirującego oddziaływania swojego promotora, Bohaterka tych wspomnień prowadziła dość intensywne badania, których efektem były liczne publikacje, głównie z zarządzania strategicznego. Ukoronowaniem jej naukowej pasji była praca habilitacyjna pt. Tworzenie i przywłaszczanie wartości. Perspektywa relacji: pracownik – organizacja. Dzieło to oraz wygłoszony przez Habilitantkę wykład, stały się podstawą podjęcia w dniu 29 listopada 2012 r. uchwały przez Radę Wydziału Zarządzania, Informatyki i Finansów Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, o nadaniu Jej stopnia doktora habilitowanego nauk ekonomicznych w dziedzinie zarządzania. Jako członek wspomnianej Rady Wydziału byłem świadkiem tego doniosłego wydarzenia naukowego, w którym Pani Profesor Karolina Mazur wykazała się ogromną erudycją i dojrzałością trafnie dobranego warsztatu naukowego. W swoich dociekaniach była konsekwentna i nieustępliwa, co przy rozległych zasobach nowej wiedzy zawsze przynosiło Jej sukces. Nie podążała w swoich poglądach za innymi, kreowała nowe własne i oryginalne, a Jej projekty i rozwiązania naukowe lokowały się w sferze awangardowych osiągnięć nauk o zarządzaniu. Potwierdzeniem tego są między innymi zaproponowane przez Panią Profesor Karolinę Mazur modelowe narzędzia w zakresie analizy przepływu wartości w układach transakcyjnych oraz Jej wskazania dotyczące wykorzystania strategii organizacji do ich kształtowania. Indywidualne a zarazem oryginalne podejście Pani Profesor do problemów zarządzania współczesnymi organizacjami skonstruowane było z poszukiwaniem okazji do wymiany poglądów i dyskusji prowadzonych w ramach naukowych konferencji z udziałem znaczących postaci w obszarze nauk o zarządzaniu. Stąd też częsta Jej obecność na naukowych spotkaniach Letniej Szkoły Zarządzania, czy też konferencjach organizowanych przez prof. Rafała Krupskiego pod egidą Wałbrzyskiej Wyższej Szkoły Zarządzania i Przedsiębiorczości, poświęconych aktualnym problemom zarządzania strategicznego. Publikacje autorstwa Pani Profesor Karoliny Mazur zamieszczone w Pracach Naukowych tej uczelni oraz załączone zdjęcie, potwierdzają Jej aktywność w środowisku czołowych badaczy w obszarze zarządzania strategicznego. Można uznać, że osiągnięcia naukowe

inspirowane wskazaniem prof. Rafała Krupskiego, pozwalają zaliczyć Zmarłą do grona twórców nowej szkoły zarządzania strategicznego, która zrodziła się w rezultacie twórczych działań Jej naukowego mentora. Niespodziewana śmierć prof. Rafała Krupskiego przed sześcioma laty osłabiła proces rozwoju nowej szkoły zarządzania, która zrodziła się na Dolnym Śląsku. Dla pani Prof. Karoliny Mazur, która ciągle stawiała sobie nowe wyzwania naukowe to smutne wydarzenie stało się impulsem do poszukiwania nowych kontaktów i możliwości prowadzenia twórczej wymiany poglądów. Moje przyjazdy na Uniwersytet Zielonogórski z racji prowadzonych tam zajęć dydaktycznych, stwarzały okazje do prowadzenia z Panią Profesor rozmów na nurtujące ją naukowe tematy. Zwykle wcześniej sygnalizowała potrzebę takiej rozmowy, ale zdarzały się również spontaniczne wymiany poglądów. Pani Karolina była człowiekiem ciepłym i życzliwym. Kiedy wracałem zmęczony po zajęciach do dość ponurego, a zimą chłodnego pok.112, często czekała na mnie niespodzianka. Ledwie zamknąłem drzwi i usiadłem za biurkiem, rozlegało się delikatne pukanie, a w uchylonych drzwiach pojawiała się uśmiechnięta twarz Pani Profesor z zaproszeniem na kawę. Jeżeli w Jej gabinecie nie było studentów, to zapraszała do siebie, podawała kawę zwykle z jakimś słodkim dodatkiem i sakramentalnym pytaniem „co pan profesor sądzi na temat...” rozpoczynała nieformalne naukowe spotkanie. Obecność w Jej gabinecie studentów powodowała, że naukowej dyskusji nie było, ale w nagrodę otrzymywałem do swojego pokoju kawę osobiście przyrządzoną i dostarczoną przez Panią Profesor. Czułem się wyróżniony. Pandemia przerwała te owocne dla obu stron spotkania, a niespodziewana śmierć Pani Karoliny, spowodowała, że ich już nigdy nie będzie. Jak boli myśl, że nie będzie dla Niej następnych dni na tym świecie. Pewnie była jedną z grona wybrańców bogów, którzy zdaniem starożytnego pisarza rzymskiego – Titusa Macciusa Plautusa – umierają młodo. Jednak nie wszystko umiera. Pozostaje pamięć. Pani Profesor Karolina Mazur pozostanie we wdzięcznej pamięci swoich bliskich, przyjaciół, współpracowników oraz uczniów, którzy będą kontynuować Jej dzieło.

Jan Skalik

Karolinę Mazur pamiętam z relatywnie krótkiego i dawnego okresu mojej pracy „na Podgórnej” (1993-1996). Po habilitacji, za sprawą prof. Janiny Stankiewicz (a była wówczas dyrektorem mojego instytutu, wchodzącego w skład Wydziału Podstawowych Problemów Techniki WSI) zostałem redaktorem naukowym czasopisma Manufacturing Management. Karolina opublikowała w pierwszym i jedynym „moim numerze” (1995, vol. 2, no 4, Special Issue: Strategic Management) debiutancki artykuł „Inkubatory przedsiębiorstw w świetle doświadczeń północnoamerykańskich” (s. 87-96). Byliśmy podwójnymi debiutantami. W takim układzie możliwe były spięcia. Karolina odznaczała się bardzo wysokim poziomem autorskiej, a ja redaktorskiej podmiotowości. Z uporem godnym sprawy wskazywałem Jej formalno-naukowe oraz językowe potknięcia. I wspólny interes: dobry numer wymaga porządnego naukowo tekstów, dobre teksty muszą, bez strat naukowych dla autora,

ukazać się w dobrym numerze ambitnego czasopisma. Karolina broniła się przed ingerencjami jak mogła. Ale ile może magister w starciu z redaktorem „habilitowanym”? Debiutancki układ zamknęliśmy (jak pamiętam) lekko na siebie nadąsani, każdy z nas miał nadąsania powody, powody w naszym „fachu” rozumiały. Po pojawieniu się „na Podgórnej” w 2016 r., w trakcie pierwszej rozmowy dowiedziałem się od Karoliny, że gdy szukała opiekuna naukowego, promotora rozprawy doktorskiej, upatrzony przez nią profesor poprosił o publikację. Będąc przedmiotem „nadąsania” artykuł ocenił bardzo pozytywnie, tak od strony merytorycznej jak i formalno-językowej. Chciała mi o tym powiedzieć od razu po rozmowie z promotorem (a może i podziękować), ale z braku odpowiedniej okazji czyni to teraz. Takie to mieliśmy nasze, sięgając do tytułu

powieści historycznej „dwadzieścia lat później”. Karolina zdradzała zainteresowania socjologią, zwłaszcza socjologią kultury. Pożyczała ode mnie książki z tego zakresu. Rozmawialiśmy o wspólnym przedsięwzięciu naukowym, o badaniu w 2020 r. z zakresu kultury organizacyjnej przedsiębiorstwa. Rzecz – jak się nam wydawało – pandemia w czasie tylko odsunęła.

Leszek Goldyka

W Niemczech jest żałoba po Szanownej Koleżance. Karolina była moją wieloletnią sąsiadką na posiedzeniach Rady Wydziału Ekonomii i Zarządzania. W mojej pamięci zostaną pobudzające dyskusje naukowe w trakcie tych wydziałowych spotkań i na konferencjach.

Paul Dieter Kluge

Zawsze, gdy odchodzi do wieczności Ktoś z mojego otoczenia, pozostają z myślami, co przeżyłam z Tą Osobą, a co jeszcze mogłam przeżyć. Karolino, w odniesieniu do Ciebie ta myśl jest szczególnie uporczywa, bo nie mogę uwierzyć, że nasze ostatnie spotkanie „na zoomie” w sprawie prac dotyczących Strategii Rozwoju naszego Uniwersytetu odbyte, jak się potem okazało, zaledwie na kilka godzin przed Twoim odejściem, było naprawdę ostatnim. Nie wierzę, że już nie będziemy się spierać, dyskutować, żartować, że nie zrealizujesz tych wszystkich swoich projektów, nie dokończymy razem strategii, nie wypijemy wspólnej kawy, na którą od dawna się umawialiśmy. Czy naprawdę nie zobaczę Cię już nigdy maszerującej z kubeczkami po wydziałowych korytarzach, nie wymienimy już nigdy uwag na temat naszych czworonogów...

Na komodzie w moim gabinecie stoi pluszowa maskotka – misiek z etykietką „Friends”, ten którego mi ofiarowałaś po zakończeniu mojego postępowania habilitacyjnego. Zawsze, gdy na niego spoglądałam pojawiał się na mojej twarzy uśmiech, dzisiaj pojawiają się łzy.

Dziękuję Ci za wszystkie nasze wspólne chwile.

Niech Aniołowie zawiodą Twą duszę do raju!

Anetta Barska

Poznałam śp. Karolinę jeszcze w trakcie moich studiów – byłam jej studentką, ona moim nauczycielem. Chyba dostrzegła we mnie jakiś „potencjał” bo zaprosiła mnie na spotkanie stworzonego przez nią Koła Naukowego Konsultantów. Spotykały się tam osoby nie tylko o niebanalnej inteligencji, ale również pełne pasji, twórczego zapału i wizji „naprawiania świata”. Będąc w tym wyjątkowym towarzystwie, gdzie wszyscy byli traktowani po partnersku, wręcz przyjacielsku, po raz pierwszy poczułam, że może Nauka przez duże „N” jest moim powołaniem. Tak naprawdę podszeptęła mi tą myśl właśnie Karolina, pytając podczas jednego ze spotkań, czy nie myślałam o „zostaniu” na Uczelni. Widząc moje zdziwienie i wahanie dodała, żebym się dobrze zastanowiła, bo właśnie zgłosiła

moją kandydaturę na asystenta-stażystę. Taka właśnie z mojej perspektywy była – błyskawicznie działała i wiedziała, co jest komuś potrzebne, wcześniej nawet, niż ten ktoś to sobie uświadomił. W moim przypadku ta Jej wyjątkowa cecha spowodowała, że jestem w obecnym miejscu, praca jest moją pasją i czuję się spełniona zawodowo. Dziękuję Ci Karolino! Będzie mi bardzo brakowało naszych spotkań na korytarzu i banalnych pytań „Co tam?”. Pozostaniesz na zawsze w mojej pamięci...

Patrycja Eychmus

Panią Profesor Karolinę Mazur poznałam jeszcze jako studentka, najpierw spotkałyśmy się na zajęciach, a później zaczęła mnie do dołączenia do Koła Naukowego Zarządzania, którego była opiekunem. Dosłownie chwilę później pisałyśmy nasz pierwszy wspólny artykuł na konferencję... To był początek pięknej przygody, przygody, którą była możliwość pracy z Panią Profesor.

Wiele osób mówiąc o Pani Profesor zapewne powie „wymagająca”, bo to prawda... Taka była, ale w mojej pamięci pozostanie na zawsze jako osoba niezwykle życzliwa, z ogromnym poczuciem humoru i wielkim sercem dla zwierząt. Jako osoba, na której zawsze można było polegać, która zawsze służyła wsparciem i pomocą nie tylko w kwestiach zawodowych, ale również prywatnych.

Monika Inków

Odejście drogiej koleżanki, prof. Karoliny Mazur, było dla mnie bardzo trudne. Z informacją o śmierci - trzy godziny po bardzo osobistej rozmowie i jej deklaracji, że nie podda się,

określeniu zadań na najbliższy okres i umówieniu się na kawę - nie mogłem się pogodzić. Z prof. Karoliną Mazur łączyły mnie relacje prywatno-służbowe. Nie zapomnę jak zaprosiła mnie na naleśniki z syropem klonowym, aby opowiedzieć o stażu w Kanadzie (bo tam najczęściej takie jadła), innym razem spędziliśmy czas w restauracji by rozpocząć wspólne pisanie artykułu, wspólny rejs po Odrze, tych wspólnych spotkań było wiele. Zawsze dzwoniła jak miała jakiś problem lub po prostu - jak to mówiła - „By Ciebie usłyszeć”. Przez osiem lat nazywała mnie „Kolegą z Rady Wydziału”, mieliśmy umowę, że będziemy siedzieć obok siebie - albo ja ,albo Ona zajmowała miejsce, by móc też podyskutować w trakcie Rady Wydziału. Trudno mi dalej z tą informacją, ponieważ ostatni okres pogłębił nasze relacje przez wspólne projekty rozpoczęte, a niezakończone... Żegnaj droga Karolino...

Paweł Szudra

POŻEGNANIE

W drodze do nowej rzeczywistości zabierz ze sobą garstkę radości,

Choć życia Twego minął czas, to pamięć o Tobie pozostanie, Wszystko minęło, ale cóż nam zostanie – wspomnienia...

Dziękuję za radość, którą wniosłaś,

Dziękuję za energię i zapał, stawianie czoła przeciwnościom.

Pozostawiłaś w sercu trwałe ślady i wspomnienia wspólnie przeżytych chwil

Dziękuję za rozmowy, Twój uśmiech na twarzy,

Dziękuję za dzielenie wspólnego pokoju podczas pierwszych lat mojej pracy.

Dziękuję Ci Karolinko, że byłaś, pozostaniesz w mojej pamięci.

Marzena Góralczyk

Pan Bóg stawiał Karolinę na mojej drodze życia w wielu najmniej oczekiwanych dla mnie momentach, ale były to dla mnie trudne chwile, a ona nieoczekiwanie się pojawiała i jak promień słońca rozjaśniała dzień.

Joanna Zarębska

Pamiętam, jak kilka lat temu, to był chyba grudzień, wracaliśmy razem z zajęć ze studentami niestacjonarnymi, Karolina poprosiła mnie o podwózkę do domu, było późno, właśnie spadł śnieg, trzeba było odsnieżyć auto, robiliśmy to razem, później jeszcze trzeba było wypchnąć auto z zasy, ja za kierownicą a Karolina z kilkoma studentami pchająca samochód... Taką Ją zapamiętam: pełną energii, uśmiechniętą, szybko łapiącą kontakt z ludźmi.

Dariusz Stankiewicz

Karolinę znałam krótko, ale intensywnie - na płaszczyźnie naukowej. Wiedza dziedzinowa prof. Karoliny Mazur, jej zaangażowanie i oddanie pracy naukowej, a przy tym uroczą ekspresją na zawsze zostaną w mojej pamięci. Żegnaj osobę serdeczną, otwartą, zawsze gotową do rzetelnej pracy i z troską o przyszłość.

Magdalena Wojciech

Droga Karolinko, w poniedziałek kiedy rozmawialiśmy ostatni raz, mówiłaś że wiesz, że żyjesz w ponad czasie i że to dodatkowy czas jaki Pan Ci dał. Jestem Bogu wdzięczna, że mogłyśmy w tym czasie odnowić naszą przyjaźń i poukładać nasze relacje. Kiedy poznałyśmy się 21 lat temu nasza przyjaźń szybko się zacieśniła. Bardzo dużo czasu spędzałyśmy razem. Byłyśmy dla siebie wsparciem w wielu trudnych chwilach. Razem też świętowałyśmy nasze sukcesy i dzieliłyśmy się radościami. Potem nasze drogi trochę się rozeszły, ale pozostałyśmy w kontakcie zwłaszcza na płaszczyźnie zawodowej. Pięć lat temu nasze drogi znowu zaczęły się częściej krzyżować. Połączyły nas wspólne problemy, a to pozwoliło nam zacząć odbudowywać naszą przyjaźń. Dziękuję Bogu za ten czas. Dziękuję, że mogłam być częścią Twojego życia i dziękuję, że Ty byłaś częścią mojego. Dziękuję Ci, że będąc z Tobą w relacji mogłam odkryć jakim byłaś człowiekiem, a byłaś niesamowita.

Przyjaźń z Tobą zawsze była intensywna, dbałaś o swoich przyjaciół, byłaś szczodra w dawaniu. Zawsze mogłam polegać na Twojej uczciwości, na tym, że jeśli pojawi się problem rozbiertesz go na czynniki pierwsze, a potem poskładasz i przedstawisz wnioski. Przy Tobie człowiek wiedział, że nic nie zostanie pozamiatane pod dywan. Dlatego, nawet jeśli to było niewygodne, musiałam się konfrontować sama ze sobą i często z Tobą. Jestem przekonana, że każdy kto się do Ciebie zbliżył i poznał, doświadczył potrzeby pracy nad sobą, bo zawsze byłaś wymagająca. Przy Tobie nie sposób było stać w miejscu, człowiek musiał się rozwijać.

Wiele razy zaskoczyłaś mnie kiedy dzwoniłaś i mówiłaś o sytuacji, która wydarzyła się jakiś czas temu, a Ty myślałaś i myślałaś, analizowałaś i analizowałaś, i doszłaś do wniosku, że nie zachowałaś się jak należy i dlatego dzwoniłaś żeby przeprosić. To pokazywało mi Twoją klasę, klasę człowieka, który nie ma problemu, żeby powiedzieć z głębi serca „przepraszam”.

Byłaś świetną szefową, dawałaś każdemu przywilej do wyrażenia własnego zdania, i każdemu, co rzadko się zdarza, pozwalałaś przedstawić swój punkt widzenia jeśli pojawił się problem, a dopiero potem podejmowałaś decyzje. Mówiłaś bardzo uczciwie o zagrożeniach jakie widzisz, ale pozwalałaś, aby każda z nas podejmowała własną decyzję. Na początku naszej współpracy w Katedrze wynegocjowałyśmy kontrakt, który oddzielał naszą przyjaźń od spraw zawodowych. Dziękuję Ci za to, że mogłam się czuć w związku z tym bezpiecznie, że sprawy zawodowe to zawodowe, a prywatne to prywatne.

Praca była dla Ciebie zawsze bardzo ważna. Mówiłaś, że to właśnie jest Twoja spuścizna, pracowałaś do samego końca.

I gdyby śmierć Cię nie zaskoczyła, pracowałabyś nadal. A jednocześnie nie byłaś pracoholikiem, umiałaś zarówno pracować jak i odpoczywać. Wiedziałaś, że za ciężką pracą powinna być nagroda i nawet jeśli otoczenie nie nagradzało Cię, Ty potrafiłaś nagrodzić się sama. Doceniałaś w ten sposób swoją wartość i to było bardzo dobre. Uczylaś się tego od Ciebie.

Kochałaś psalmy i dlatego chciałam zakończyć fragmentem, który mówi o zaufaniu: „Choćbym szedł ciemną doliną, zła się nie ulęknę, bo Ty Panie jesteś ze mną, Twoja łaska i kija mnie prowadzą”. Wiem Karolinko, że jesteś już u Najwyższego, że jesteś tam szczęśliwa i tylko to jest dla mnie pocieszeniem, że nie ma Ciebie tutaj.

Iwona

Wspomnień, które zawsze będą przy mnie w kolejnych podróżach. Uwielbiałaś jeździć ze mną autem, gdy jadąc w znanym, czasem i nie, nam tylko kierunku prowadziłyśmy rozmowy o tym i o tamtym, podejmując ważne i nieistotne niekiedy tematy. Śmiejąc się i płacząc, głośno słuchałyśmy muzyki nucąc, każda swoją, jej interpretację, „czasem lekko” fałszując.

Pozwoliłaś mi przetrwać najtrudniejszy czas i znaleźć w sobie siłę, i zrozumieć ból, bo wiedziałaś, że w trudnych sytuacjach nie można nikogo zostawić.

Dzięki Twojej pomocy i hektogodzinach rozmów, jestem tu i idę swoją drogą, nie zawsze tą, która Tobie wydawała się właściwa w tym czasie, ale szanowałaś to. Zabraknie mi kolejnej porcji Twojego niesamowitego głosu, brzmiącego wiąz w moich uszach i spotkań, podczas których widziałam w Twoich oczach troskę o wszystkich i wszystko, bo Taka byłaś. Zawsze pomocna i mająca, pomimo swoich licznych zajęć, czas dla by pomóc, porozmawiać.

Nie zobaczę już Ciebie idącej korytarzem, nie uda się Ciebie spotkać i zobaczyć Twojego uśmiechu, który dodawał otuchy w każdej chwili. Nie będzie możliwości, aby zwrócić mi uwagę i przekazać wartości, którymi się kierowałaś. Nie będę mogła już pokłócić się z Tobą, nie nawrzeszczmy już na siebie i nie rozśmieszmy się nawzajem. Żadna z nas nie usłyszy od siebie już słów miłych i tych, które wywołają łzy, co i tak w ostateczności powodowało, że wspólnie śmiejąc się szłyśmy na kawę i galaretkę do znanej i lubianej Nam kawiarni.

Zostawiłaś ogromną pustkę, ale i ślad, który będzie na zawsze w sercu, nie tylko osób, które Ciebie tak naprawdę znały i były obecne w Twoim życiu.

„Odeszłaś cicho, bez słów pożegnania.

Tak jakbyś nie chciała, swym odejściem smucić...”

- ks. J. Twardowski

Dziękuję, że pozwoliłaś mi być tak blisko w Twoim życiu.

Magda(lenka)

Szczęśliwą, uśmiechniętą, pomocną. Taką Cię zapamiętam. Dziękuję za wszystko. (Zdjęcie ze wspólnego wyjazdu do Londynu na warsztaty naukowe).

Anna Łobos

*„Zatrzymaj upływający czas we wspomnieniach,
a przede wszystkim pamiętaj o pięknych chwilach,
by nigdy nie poszły w zapomnienie”*

Phil Bosmans

Nie jest łatwo pogodzić się z myślą o nagłym odejściu Koleżanki pełnej energii i chęci do życia. Dzień, w którym odeszłaś z pewnością pozostanie w naszej pamięci. Od kilku tygodni pracowaliśmy w zespole nad nową strategią Uczelni, którego byłaś koordynatorem. Właśnie 14 grudnia 2020 r. o godzinie 19.00 mieliśmy zebranie on-line przez internet. Pochwaliłaś nas za dotychczas wykonaną pracę oraz duże zaangażowanie. Wskazałaś, jakie zadania mamy do wykonania po Nowym Roku. Na koniec zebrania złożyliśmy sobie życzenia świątecz-

no-noworoczne. Nikt z nas się nie spodziewał, że to będzie nasze ostatnie spotkanie. Dlatego tym bardziej trudno było uwierzyć w wiadomość o Twoim odejściu. Smutek, żal i pytanie, dlaczego tak się stało, pozostanie z nami na długo. Zapamiętamy Cię jako ciepłą i sympatyczną osobę, uśmiechniętą, odważną i chwilami stanowczą. Zawsze podnosiłaś na duchu, pocieszałaś i mówiłaś by się nie poddawać, że damy radę. Ciężko opisać ponad 25 lat wspólnej pracy zawodowej w kilku zdaniach. Zawsze współpracowaliśmy, bo mieliśmy wspólne obszary badawcze. W tym samym dniu obroniliśmy doktoraty na Wydziale Zarządzania, Informatyki i Finansów Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, gdzie również zrobiłaś habilitację. Opowiadałaś o swoich planach zawodowych, związanych z publikacjami i monografią. Wpierałaś doktorantów w pisaniu publikacji oraz swoich seminarzystów. Miałaś plany związane z rozwojem kierowanej przez siebie Katedry i wspierałaś rozwój nowo powstałego Instytutu Nauk o Zarządzaniu i Jakości. Twoje nagłe odejście przerwało plany i nadzieje jakie mieliśmy. Na zawsze pozostaniesz w naszej pamięci.

Wiesław Danielak

Wiadomość o śmierci Profesor Karoliny Mazur była dla mnie wstrząsem. Bardzo ceniłem sobie Karolinę, jako naukowca, ale również jako dobrą i ciepłą koleżankę. Mieliśmy wielokrotnie okazję rozmawiać wspólnie na Wydziale, choć często na korytarzu. Za każdym razem nasza wymiana słów wносиła coś nowego i pobudzała do głębszej refleksji. Karolina była, w mojej skromnej ocenie, bardzo dobrym naukowcem. Żałuję i ogrania mnie smutek, kiedy pomyślę, co wydarzyło się w grudniu tego roku. Brak mi będzie naszych dyskusji, czasami burzliwych, lecz zawsze merytorycznych i na wysokim poziomie.

Arkadiusz Świadek

Wspomnienia zebrała
i opracowała prof. A. Barska

PROFESOR KAROLINA MAZUR ODKRYWAJĄCA UROKI IZRAELA (2019 ROK)

WYDZIAŁ INFORMATYKI, ELEKTROTECHNIKI I AUTOMATYKI

LISTOPADOWE SEMINARIUM DYSCYPLINY INFORMATYKA TECHNICZNA I TELEKOMUNIKACJA

PRELEGENT DR INŻ. MAREK SAWERWAIN

5 listopada 2020 r. na Wydziale Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki w ramach dyscypliny Informatyka Techniczna i Telekomunikacja odbyło się seminarium w trybie zdalnym (za pośrednictwem Google Hangouts Meet). Seminarium otworzył przewodniczący dyscypliny - prof. dr hab. inż. Józef Korbicz, czł. rzecz. PAN. Prowadzący seminarium - prof. dr hab. Roman Gielerak - przywitał przybyłych gości dostęp-

nych online. Prelegent - dr inż. Marek Sawerwain (Zakład Informatyki Technicznej, Instytut Sterowania i Systemów Informatycznych, Wydział Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki, Uniwersytet Zielonogórski) - przedstawił prezentację dotyczącą wykorzystania kwantowego testu SWAP-TEST do oceny ryzyka kredytowego

Podczas seminarium przedstawione zostały wstępne rezultaty prac badawczych prowadzonych w ramach praktycznego zastosowania pojęcia kwantowego SWAP-TESTU. Pokazano, że kwantowy SWAP-TEST to nieskomplikowana konstrukcja zarówno na poziomie formuły algebraicznej, ale i także obwodu kwantowego. Pomimo niskiego poziomu skomplikowania wykazano, iż jest to dość silny mechanizm wykorzystywany w wielu zagadnieniach w obszarze zastosowań informatyki kwantowej, w tym także w klasyfikacji danych. W ramach seminarium została zaprezentowana konstrukcja testu rozszerzona na przypadek quditów. Podano dokładne wzory algebraiczne oszacowania prawdopodobieństwa sukcesu testu, a także zaprezentowano przykład praktyczny dotyczący oceny ryzyka kredytowego realizowanego za pomocą SWAP-TEST. W ramach dyskusji (prof. dr hab. inż. Krzysztof Patan; dr hab. inż. Marek Kowal; prof. dr hab. inż. Józef Korbicz) zwrócono uwagę na przyjęte aktualne metody badawcze, zwrócono również uwagę na możliwe badane zbiory danych oraz podkreślono aspekty praktyczne do oceny ryzyka kredytowego.

Iwona Grobelna

GRUDNIOWE SEMINARIUM DYSCYPLINY INFORMATYKA TECHNICZNA I TELEKOMUNIKACJA

PRELEGENTKA MGR ALEKSANDRA KRAWIEC

3 grudnia 2020 r. na Wydziale Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki w ramach dyscypliny Informatyka Techniczna i Telekomunikacja odbyło się seminarium w trybie zdalnym (za pośrednictwem Google Hangouts Meet). Seminarium otworzył przewodniczący dyscypliny - prof. dr hab. inż. Józef Korbicz, czł. rzecz. PAN, który przywitał przybyłych gości dostępnych online. Prelegentka - mgr Aleksandra Krawiec (Instytut Informatyki Teoretycznej i Stosowanej PAN, Gliwice) - przedstawiła prezentację dotyczącą rozróżnialności i certyfikacji pomiarów kwantowych.

Temat wystąpienia powiązany jest z przygotowywaną pracą dokorską, aktualnie prelegentka jest studentką drugiego roku w Szkole Doktorskiej Technologii Informatycznych i Biomedycznych Instytutów Polskiej Akademii Nauk. Promotorem pracy jest dr hab. Zbigniew Puchała, zaś promotorem pomocniczym - dr hab. inż. Łukasz Paweł (obaj promotorzy - Instytut Informatyki Teoretycznej i Stosowanej PAN, Gliwice).

Rozwój technologii kwantowej i rosnące zainteresowanie komputerami kwantowymi sprawiły, że pojawiła się potrzeba stworzenia różnorodnych metod walidacji elementów składowych komputerów kwantowych. Podczas seminarium prelegentka opowiedziała o rozróżnialności pomiarów kwantowych w schematach, gdy dany pomiar może być użyty tylko raz oraz wielokrotnie. Ponadto, przedstawiony został problem certyfikacji pomiarów kwantowych, znany również jako problem asymetrycznej rozróżnialności, który jest oparty na statystycznym testowaniu hipotez.

Iwona Grobelna

IOT W PRAKTYCE- TRANSITION TECHNOLOGIES PSC PROWADZI ZAJĘCIA DLA STUDENTÓW INFORMATYKI

W ramach rozszerzenia zakresu współpracy uczelni z biznesem, eksperci z Zielonogórskiego oddziału TT PSC poprowadzili cykl zajęć dla studentów trzeciego roku informatyki ze specjalnością ISM (inżynieria systemów mikroinformatycznych). Cztery zaplanowane spotkania uzupełniły zakres przedmiotu Systemy Wbudowane o wiedzę dotyczącą Internetu Rzeczy (IoT) w obszarze systemów wbudowanych, a w szczególności umiejętności praktycznego wykorzystania platformy ThingWorx do stworzenia narzędzia monitorującego natężenie i szkodliwość dźwięku. Zajęcia prowadzili Kamil Szydłowski, Jakub Szematowicz, Tomasz Marcinkowski, Maciej Kaliszewski i Karol Biczuk. Ich zakres uwzględnił takie zagadnienia, jak Wstęp do Internetu Rzeczy, Platformy IoT, Modelowanie w ThingWorx oraz Thingworx Data Storage i własne serwisy.

Zajęcia dydaktyczne realizowane we współpracy z przedsiębiorcami, dają możliwość rozszerzenia wiedzy studentów, zdobycia przez nich dodatkowych kompetencji i kwalifikacji. W szczególności przekazywana jest nieoceniona wiedza praktyczna, problemy i zadania, które są rozwiązywane podczas takich zajęć są odzwierciedleniem zadań z którymi muszą zmierzyć się nasi absolwenci po podjęciu zatrudnienia. Wydział Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki UZ od wielu lat prowadzi ścisłą współpracę z otoczeniem społeczno-gospodarczym. Taka współpraca

ceniona jest zarówno przez naszych studentów jak i przez pracodawców. Pozwala na lepsze przygotowanie naszych absolwentów do pracy zawodowej, nabywają oni unikalne kompetencje i umiejętności oczekiwanych na rynku pracy. Z jednej strony studenci uzyskują dużą przewagę podczas poszukiwania przyszłej pracy, z drugiej strony pracodawca może liczyć na wysokie kompetencje i szybkie wdrożenie nowego, dobrze przygotowanego, pracownika. Cieszy nas fakt że współpraca z firmą TT PSC coraz bardziej się rozszerza. Zapoczątkowana została podczas realizacji projektu: Program podnoszenia kompetencji studentów kierunku Informatyka Uniwersytetu Zielonogórskiego (POWR.03.01.00 - 00-K045/16 - 00). Liczymy na dalszą owocną współpracę. - powiedział dr inż. Michał Doligalski, prodziekan ds. studenckich WIEA.

W ramach współpracy z TT PSC oraz prestiżowego programu PTC Academic, uczelnia otrzymała także licencje na darmowe użytkowanie produktu Thingworx, czyli kompletnej, kompleksowej platformy IoT, wyposażonej we wszystkie kluczowe funkcjonalności.

Taka licencja umożliwiła studentom zapoznanie się z wiodącym na rynku rozwiązaniem IoT oraz IIoT już w trakcie zajęć i warsztatów. Jest nieocenioną pomocą w realizacji projektów i pozwala na wykorzystanie w nich takich samych rozwiązań, z jakich faktycznie korzystają firmy z branży IT. Ponadto, z naszej perspektywy, pozwala na skuteczne rozwijanie kompetencji przyszłych pracowników w obszarze, który jest dla nas strategicznie bardzo ważny. Już dziś wyraźnie widzimy na rynku rosnące zapotrzebowanie klientów na rozwiązania związane z Internetem Rzeczy i jesteśmy przekonani, że ta tendencja się utrzyma. - mówi Paweł Stodolny, Head of TT PSC Zielona Góra

Tranition Technologies PSC tworzy nowoczesne rozwiązania IT w duchu koncepcji Przemysłu 4.0, obejmujące obszary Rozszerzonej Rzeczywistości, Connected Product Lifecycle Management, Internetu Rzeczy oraz Cloud. Obecnie zatrudnia prawie 600 pracowników w pięciu polskich miastach i trzech oddziałach zagranicznych (USA, Taiwan, Dania). Oprócz działalności biznesowej skupia się również intensywnie na działalności edukacyjnej - pracowników można spotkać na najważniejszych konferencjach branżowych, gdzie występują jako prelegenci (w tym PTC LiveWorx w Bostonie i Taiwan Innotech Expo w Taipei). Firma jest też organizatorem własnego cyklu konferencji - DevForge i aktywnie współpracuje z uczelniami w całej Polsce. Na swoim blogu publikuje eksperckie artykuły tworzone przez pracowników, które tworzą kompleksową bazę wiedzy o nowoczesnych technologiach dla biznesu i przemysłu.

Kamila Stefańska (TT PSC)
Michał Doligalski (WIEA UZ)

Panu Profesorowi Arturowi Gramackiemu

oraz

Panu Doktorowi Jarosławowi Gramackiemu

wyrazy głębokiego współczucia i żalu

z powodu odejścia MAMY

składa

Dyrekcja i Pracownicy Instytutu
Sterownia i Systemów Informatycznych

WYDZIAŁ PRAWA I ADMINISTRACJI

IV SEMINARIUM MŁODYCH PROCESUALISTÓW CYWILNYCH PT. POSTĘPOWANIA PRZYSPIESZONE W POSTĘPOWANIU CYWILNYM

26 października 2020 r. na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Zielonogórskiego odbyło się IV Seminarium Młodych Procesualistów Cywilnych współorganizowane przez Towarzystwo Naukowe Procesualistów Cywilnych oraz Katedrę Prawa Cywilnego, Postępowania Cywilnego oraz Komparatystyki Prawa Prywatnego Instytutu Nauk Prawnych Uniwersytetu Zielonogórskiego. Inicjatywa ta w swych założeniach jest adresowana do niesamodzielných pracowników naukowo-dydaktycznych, prowadzących badania w obszarze prawa postępowania cywilnego.

W seminarium wzięło udział 31 prelegentów reprezentujących 15 ośrodków naukowych w Polsce (Uniwersytetów: Gdańskiego, Jagiellońskiego, Łódzkiego, Rzeszowskiego, Warszawskiego, Wrocławskiego, Zielonogórskiego, Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Uniwersytetu im. Jana Kochanowskiego w Kielcach, Uniwersytetu im. Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, SWPS Uniwersytetu Humanistyczno-społecznego we Wrocławiu, Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Legnicy) oraz Sąd Okręgowy w Poznaniu. Ponadto w charakterze uczestników biernych w seminarium wzięli udział profesorowie, adwokaci i radcowie prawni oraz studenci zainteresowani problematyką postępowania cywilnego.

Uroczystego otwarcia seminarium dokonali prof. dr hab. Andrzej Jakubecki (Prezes Towarzystwa Naukowego Procesualistów Cywilnych), dr hab. Andrzej Bisztyga, prof. UZ (Dyrektor Instytutu Nauk Prawnych Uniwersytetu Zielonogórskiego) oraz dr hab. Arkadiusz Wudarski, prof. UZ (Kierownik Katedry Prawa Cywilnego, Postępowania Cywilnego oraz Komparatystyki Prawa Prywatnego Uniwersytetu Zielonogórskiego).

Tematem tegorocznego seminarium były Postępowania przyspieszone w postępowaniu cywilnym. Obrady odbyły się w sześciu panelach tematycznych: pierwszy z nich poświęcony był zagadnieniom dotyczącym postępowania nakazowego i upominawczego, drugi elektronicznemu postępowaniu upominawczemu, trzeci i czwarty postępowaniu uproszczonemu, natomiast piąty i szósty pozostałym postępowaniom przyspieszonym oraz zagadnieniom wspólnym dla wszystkich postępowań przyspieszonych.

W wygłoszonych referatach prelegenci prezentowali nie tylko własne stanowiska względem funkcjonujących od dawna instytucji prawnych, ale także oceniali nowe

rozwiązania prawne wprowadzone ustawami nowelizującymi Kodeks postępowania cywilnego z dnia 4 lipca 2019 r. oraz z dnia 13 lutego 2020 r. Dzięki temu ocenie zostały poddane budzące wiele wątpliwości doktrynalnych kwestie związane z udziałem świadka-eksperta w postępowaniu cywilnym, doręczeniami pierwszych pism procesowych w sprawie z udziałem komornika, zakresem przedmiotowym spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym oraz dopuszczalnością przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w tym postępowaniu, nadużyciem prawa procesowego w postępowaniach przyspieszonych, czy w końcu nowymi regulacjami dotyczącymi postępowania gospodarczego oraz postępowania w sprawach z zakresu własności intelektualnej. Warto podkreślić, że wystąpienia zaprezentowane w ostatnich dwóch panelach wychodziły niejednokrotnie poza tradycyjnie rozumiany zakres pojęcia postępowań przyspieszonych, obejmując m.in. postępowania przyspieszone w arbitrażu, postępowanie przed sądem zamówień publicznych, czy uproszczone postępowanie restrukturyzacyjne. Taki wachlarz spornych zagadnień spowodował, że przewidziane w trakcie obrad dyskusje (prowadzone bezpośrednio oraz na czacie) były interesujące, praktyczne i żywe.

Uwieńczeniem seminarium było wręczenie nagród w VI konkursie kwartalnika „Polski Proces Cywilny” oraz To-

warzystwa Naukowego Procesualistów Cywilnych na najlepszą pracę magisterską z zakresu postępowania cywilnego. Konkurs odbył się pod patronatem wydawnictwa Wolters Kluwer. Pierwszą nagrodę jury konkursowe przyznało Panu Przemysławowi Jadłowskiemu za pracę pt. *Prorogatio fori tacita w procesie cywilnym*, obronioną na Uniwersytecie Jagiellońskim pod kierunkiem naukowym prof. dr. hab. Sławomira Cieślaka. Druga nagroda przypadła ex aequo Panu Grzegorzowi Pawelczykowi za pracę pt. *Przeprowadzenie dowodu na odległość w postępowaniu cywilnym*, obronioną na Uniwersytecie Śląskim pod kierunkiem naukowym dr. hab. Krystiana Markiewicza, prof. UŚ oraz Panu Bartoszowi Mielczarkowi za pracę pt. *Zakres orzekania sądu drugiej instancji w procesie cywilnym*, obronioną na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu pod kierunkiem naukowym dr. hab. Agnieszki Hulisz-Laskowskiej, prof. UMK. Komisja nie przyznała III nagrody ani wyróżnień.

Po symbolicznym wręczeniu nagród i dyplomów dr Magdalena Skibińska podziękowała zarządowi Towarzystwa

Naukowego Procesualistów Cywilnych na czele z jego prezesem prof. dr. hab. Andrzejem Jakubeckim, wszystkim prowadzącym panele, prelegentom oraz pozostałym uczestnikom za udział oraz wszelakie wsparcie udzielone przy organizacji seminarium. Następnie podsumowania merytorycznej konferencji dokonała dr hab. Anna Kościółek, prof. UR. W ramach uroczystego zamknięcia obrad, prof. dr. hab. A. Jakubecki podziękował uczestnikom oraz osobom zaangażowanym w organizację konferencji - dr hab. Annie Kościółek, prof. UR, dr hab. Katarzynię Gajdzie-Roszczyńską oraz dr Magdalenę Skibińską i zachęcił młodych procesualistów do podejmowania nowych prac przyczyniających się do rozwoju prawa postępowania cywilnego.

Magdalena Skibińska

NOWOŚCI WYDAWNICZE

Ewa Popiłka

Oficina Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego

Krzysztof Benyskiewicz, Piastowie i Rurykowice Polsko-ruskie stosunki polityczne od X do połowy XII wieku, Zielona Góra 2020, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2020, B5, oprawa twarda, s. 398, ISBN 978-83-7842-406-2

Monografia stanowi próbę przedstawienia „rzeczy minionych” w postaci obrazu kontaktów politycznych Piastów z Rurykowicami między

X a połową XII wieku. Chodzi o to, „co się rzeczywiście stało”, czyli poszukiwanie odpowiedzi na tradycyjne pytania historii: co było?, kto?, kiedy było, dlaczego?, z jakim skutkiem? Jednym z celów pracy będzie obserwacja kształtowania średniowiecznej tradycji historiograficznej w Polsce i na Rusi oraz znalezienie odpowiedzi na pytanie o przyczyny rozbieżności między nimi. Rozważania wokół relacji polsko-ruskich to nie nowość i dlatego istotnym elementem narracji, w miarę możliwości i potrzeb, będzie wszechstronna rejestracja dyskursu historycznego oraz weryfikacja przedstawionych w ciągu lat koncepcji historiograficznych. Kontrowersyjne zagadnienia sprzyjają różnorodności, stąd obecność polemik.

[Ze Wstępu]

Bohdan Halczak, Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Zielonej Górze w latach 1950-1956 jako przykład funkcjonowania organu administracji terenowej w czasach stalinizmu, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2020, B5, oprawa miękka, s. 442, ISBN 978-83-7842-412-3

Praca niniejsza ma istotne znaczenie dla badaczy dziejów regionu, określanego obecnie mianem Ziemi Lubuskiej. Powstanie w 1950 r. województwa zielonogórskiego i lokalizacja władz administracyjnych szczebla wojewódzkiego w Zielonej Górze miały kluczowe znaczenie dla historii tego regionu po II wojnie światowej. Niemniej Prezydium WRN we wszystkich województwach prowadziły swą działalność w tym samym ustroju polityczno-gospodarczym i na podstawie tych samych aktów normatywnych. Można więc sądzić, że Prezydium WRN w innych województwach funkcjonowały podobnie jak przedstawione w niniejszej pracy Prezydium WRN w Zielonej Górze.

[Ze Wstępu]

Marcin Garbat, Wspieranie zatrudnienia osób z niepełnosprawnościami na świecie. Polityki, systemy, modele, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2020, B5, oprawa twarda, s. 812, ISBN 978-83-7842-407-9

Jeden z celów monografii stanowi dostarczenie czytelnikowi przejrzystego, aktualnego i zarazem interesującego wprowadzenia do zasad teorii polityki wspierania zatrudnienia, a także podstawowych faktów dotyczących funkcjonowania systemów zatrudniania oraz rynku pracy osób z niepełnosprawnościami na świecie. Autor dążył do tego, by raczej mieć słuszność aniżeli ekscytować czytelnika. Ale jednocześnie chciał raczej wzbudzić zainteresowanie niż nudzić. Celem monografii jest również przegląd prawodawstwa, programów i usług mających na celu integrację osób z niepełnosprawnościami na rynku pracy w wybranych krajach świata, określenie rodzajów przepisów obowiązujących w każdym kraju, bardziej szczegółowe spojrzenie na wdrażanie różnych podejść legislacyjnych i administracyjnych oraz omówienie

ich skuteczności w osiąganiu celów w ramach krajowych. Analizie poddano zarówno kraje wysoko rozwinięte, jak i kraje rozwijające się oraz gospodarki w okresie przejściowym, chcąc pokazać nowe rozwiązania, kraje o bardziej ugruntowanej polityce i tradycjach, poszukujące jednocześnie na nowo swoich strategii zatrudnienia osób z niepełnosprawnościami, jak również kraje, które dopiero zaczynają tę drogę.

[Ze Wstępu]

Agnieszka Kania-Chramęga, Warunki legalności przerywania ciąży (problemy prawnokarne i społeczne), Acta Iuridica Lebusana, vol. 17, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2020, B5, oprawa miękka, s. 188, ISBN 978-83-7842-421-5

Problematyka przerywania ciąży stanowi zagadnienie interdyscyplinarne, integrujące wiele dyscyplin naukowych. Chociaż znajomość

tego tematu deklarują przedstawiciele różnych profesji (a de facto niemal wręcz cała opinia publiczna), to jednak nadal brakuje w pełni przekonującego poglądu, który zunifikowałby spolaryzowane stanowiska i w konsekwencji pozwolił na udzielenie satysfakcjonującej odpowiedzi na pytanie, jaki zakres ochrony prawnej (w tym prawnokarnej) należy przyznać dziecku poczętemu czy też - używając innej terminologii - rozwijającemu się płodowi. [...] Poruszona w opracowaniu tematyka skłania ponadto do zapoznania się zarówno z tradycyjnymi argumentami za i przeciw aborcji (które powinny okazać się pomocne dla zajęcia własnego stanowiska na temat postulowanego modelu dopuszczalności przerywania ciąży), jak również ze społecznymi ocenami odnoszonymi się do obowiązującego modelu przestępstw legalizujących przerywanie ciąży. Decydując o przedstawieniu tych ostatnich analiz empirycznych uznano bowiem, że choć opinia społeczna bywa „niezwykle kapryśnym zjawiskiem”, to jednak jej głos, także w odniesieniu do omawianej materii, nie można, zwłaszcza a priori, deprecjonować.

[Ze Wstępu]

Wracając do przyszłości

www.biennalezielonagora.pl

2020 Biennale Zielona Góra

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury. Dofinansowano ze środków Uniwersytetu Zielonogórskiego. Dofinansowano ze środków Miasta Zielona Góra.

WYSTAWY PROGRAM PUBLICZNY SYMPOZJUM ◀ RETURNING TO THE FUTURE

15.10-15.11

SYMPOZJUM 17.10.2020

RETURNING TO THE FUTURE

www.biennalezielonagora.pl

CURATORS/TEAM
INVITED ARTISTS
WORKS FROM THE
MUSEUMS COLLECTION
WRITERS/SYMPOSIUM
PARTICIPANTS

STANISŁAW ANTOSZ

JAKUB BANUSIAK
BASIA BAŃDA
ANNA BATHO
ŁUKASZ BIAŁKOWSKI
BOBA BRÓUP (YULIA
DROZDEK, VASILISA
NEZABAROM)
MARIAN BOGUSZ
POST BROTHERS
BRAUD
TADEUSZ BRZDOWSKI
MICHAŁ BUJNICKI

PRDOSŁAW
CZARKOWSKI

TATJANA
DANNENBERG
ROMUALD DEMIDENKO
EMELINE DEPAS
DOMNIE
DWA GRAPHIC
DEPARTMENT
(KAROLINA PIETRZYK,
TOBIAS WELIG,
GILBERT SCHNEIDER)

BEATA FRYDRYCZAK

ANNA GAPIŃSKA-
MYSZKIEWICZ
MARTA GERDEFA
WANDA GOŁKOWSKA
NICHOLAS GRAFIA &
MIKOŁAJ SOB CZAK
DROGA GRUPA
MAGDALENA GRAYSKA
IZABELLA GUSTOWSKA
ŁUKASZ GUZEK

INSIDE JOB (ULA
LUCIŃSKA & MICHAŁ
KNUCHAUS)
JOANNA MIŃIELSKA

ELŻBIETA
JABŁONSKA

PAULINA
KOMPOŃOWSKA-
BIĄGIERA
WŁOCIECH KOZŁOWSKI
ALEKSANDRA KUBIAK

NATALIA LL
ALICJA LEWICKA-
SZCZEGÓŁA

PIOTR ŁAKOPNY

DOIREANN
O'MALLEY
ANDRZEJ
MIATUSZEWSKI
DOROTA JAGODA
MICHAŁSKA
MARTYNA MILLER
MONIKA MISETAL
HELIANA MORAEL

MAJA A. NGOMI

DOMINIKA OLSZOWA

STEFAN PAPP
ARTUR PASTUSZEK
TONIEK PAWŁOWSKI
JAKUB RĄDZEW
LILIANA PIŚKORSKA
ZENON POLUS
PABELEK PYSZCZEK
AGATA PYZIK

ERNA ROSENSTEIN
ERZY ROSŁOWICZ
ZYGMUNT RYTKA

KONRAD SCHILLER
STEFAN SŁOCKI
KAROLINA SPIAK
MARIAN SZPARKOWSKI
ZBIGNIEW SZYMANIAK

INA VALENTINOVA

EWA ZAPRYCKA
AGATA ZBYLUT

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury. Dofinansowano ze środków Uniwersytetu Zielonogórskiego. Dofinansowano ze środków Miasta Zielona Góra.

WYSTAWY PROGRAM PUBLICZNY SYMPOZJUM ◀ Wracając do przyszłości

15.10-15.11

SYMPOZJUM 17.10.2020

2020 Biennale Zielona Góra

